

Kıbrıs'ta



Sosyalist GERÇEK

Siyasi Gazete

TEMMUZ 2001, Yıl 5 Sayı: 64 - Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil) - İngiltere: 1 stg. (Onbeş günde bir yayınlanır)

GÜÇBİRLİĞİ

Seçeneklerden biri değil, tarihsel zorunluluktur

★ **Halkla birlikte, halkın iktidarı için güçbirliği görevimizdir**

★ **Halkın ihtiyacı;**

Sırf seçim için değil, BU MEMLEKETİ BİZİM yapacak bir güçbirliğidir.

AB demokrasisi buraya kadar

(KSG özel) Son birkaç yıldır G-8 zirvesinin yapıldığı ülkelerin sokakları protestolarla yankılanmaktadır. Küreselleşmenin sonucunda gittikçe yoksullaşan kitleler, emperyalist sisteme daha fazla tepki göstermeye başlamıştır. İşsizliğin, çevre sorunlarının, açlığın, yoksulluğun ve insan hakları ihlallerinin artmasının küreselleşmeden kaynaklandığını gören emekçiler tepkilerini daha gür seslerle ifade etmektedirler. Emekçiler küreselleşme karşıtı seslerini yükselttikçe, G-8 zirvesinin yapıldığı kentlerde adeta sıkıyönetim ilan edilmekte, her türlü hak ve özgürlükler kısıtlanmaktadır. Böylece demokrasi olarak tarif edilen yönetimlerin, ne kadar 'demokratik' olduğu ortaya çıkmaktadır. Zirve sırasında da Cenova'nın tam bir askeri alan olarak ilan edilmesi ve zirveye katılan liderleri korumak için şehrin füzelerle donatılması, protesto gösterilerinin yasaklanması, şehre giriş ve çıkışların kontrol altına alınması demokratik hakların güvencede olmadığını göstermektedir. 'Demokrasinin beşiği' olarak ilan edilen Avrupa'da, aslında

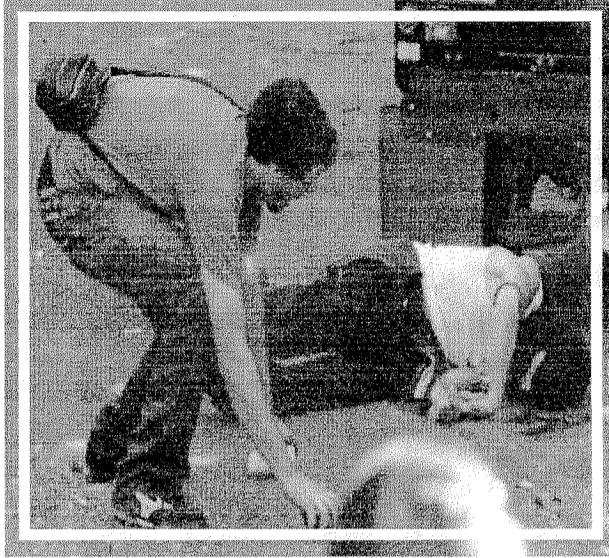


Devamı sayfa 4-5-10'da

AB demokrasisi buraya kadar

(1. sayfadan)

başkanlarından bazılarının gelecek yıllarda zirvenin yapılmamasından yana olduklarını açıklamaları, yine bazılarının gelecek yıllarda zirvenin şehirlerinden uzak yerlerde yapılmasını önermeleri, özellikle de Fransa Cumhurbaşkanı'nın "zirveyi gelecek yıllara kutuplarda yapalım" önerisinin altında yatanları iyi değerlendirmek gerektiğini düşünüyorum. Bu yılki zirve karşısında emekçilerin gösterilerinin silahla bastırılmaya çalışılması, emperyalistlerin uyanan devin farkına vardığını gösterir. Üçüncüsü: Bir avuç sermayedarı korumak için insan yaşamını hiçe sayanların ve insan hakları ihlallerinin temel kaynağının emperyalist-kapitalist sistem olduğunun, emekçiler ve bütün insan hakları savunucuları tarafından anlaşılmasıdır. Diğer yandan emekçilerin birleşmesinin bütün emperyalistlere korku saldığı ve emekçilerin birliğinin önemini göstermiştir. Dördüncüsü: İnsan haklarının, toplumsal sınıfsal çıkarılardan bağımsız olmadığına anlaşılmasıdır. Cenova'daki gelişmeler burjuvazinin çok kutsadığı 'insan hakları' söyleminin, aslında burjuvazinin sınıfsal çıkarlarıyla doğrudan ilgisi olduğunu ortaya koymuştur. Mussolini dönemi Avrupa'sının burjuvazisi ile günümüz burjuvazisi arasında bir fark olmadığı, farkın sadece bir maske olduğu Cenova'da ortaya çıkmıştır. Cenova'daki barbarlık burjuvazinin çıkarları için, yaşam hakkı gibi en temel vazgeçilmez hakların bile nasıl ortadan kaldırılabileceğini göstermiştir. Dolayısıyla genel sınıfsal, toplumsal çıkardan bağımsız bir insan hakları söyleminin de yine boş bir retorik olduğunu ortaya koymuştur. Sözde demokratik Batılı devletlerin küreselleşme karşıtı gösterilere karşı takındığı tutumun giderek sertleşmesi, korkulan sonucu verdi. İtalya'nın Cenova kentinde onbinler halinde sokaklara dökülen küreselleşme karşıtlarına saldıran polis güçleri, iki genci vurarak katletti. Öldürülen gençlerden erkek olanının 20 yaşın altında olduğu, başından vurulduktan sonra asfaltın üzerinde ölmeye terkedildiği anlaşıldı. İtalyan haber ajansları, bir kadın göstericinin de kanlar içinde ölü bulunduğunu açıkladı. Yüzbinin aşkın işçi, emekçi ve gencin katıldığı büyük gösteriler, polisin provokatif tutumu ile çatışmaya dönüştü. Akşam saatlerinde, zirvenin yapıldığı Dükalık Sarayı'na 1.5 kilometre uzaklıkta, polis kuvvetleri hedef gözeterek ateş açmaya başladılar. Reuters muhabirinin verdiği bilgiye göre, bu çatışmalardan birinde, bir yangın söndürücünün güvenlik aracına atılmasının ardından, araçtan ateş açıldı. Bu ateş ile, küreselleşme karşıtı gösterilerde ilk can kaybı da yaşanmış oldu. **Milletvekili yaralılar arasında** Diğer olaylarda da, yine polis saldırıları sonucunda 1'i ağır 52 kişi yaralandı. Yaralıları arasında, İtalyan Komünist Yeniden Oluşum Partisi'nden (PRC) milletvekili Elettra Deiana da bulunuyor. Çatışmalarda kentteki birçok banka, otobüs durağı ve mağaza zarar gördü. Şehir merkezinde 5 özel otomobil göstericiler tarafından ateşe verildi, bir zırhlı araç da parçalandı. Bu arada, küreselleşme karşıtı gruplardan 4'ü, polis barikatını aşarak, girişlere kapatılan "kırmızı bölgeye" girmeyi başardı. G-8 liderlerinin toplandığı Dükalık Sarayı çevresinde demir parmaklıklarla kapatılan bölgeye giren göstericiler, daha sonra gözaltına alındı. **Borçlar silinsin** İşçiler, emekçiler ve gençlerin oluşturduğu 300 bin kişilik dev yürüyüşte en çok dile getirilen talep, emperyalistlere bağımlı hale getirilen ülkelerin borçlarının, karşılıksız silinmesi oldu. Eylem boyunca "Sıfır Borç" ve "Kâr Değil İnsan" pankartları taşındı. AIDS'le savaş için 1 milyar dolar "bağışlayacaklarını" açıklayan emperyalist liderlerin, borçların silinmesini kabul etmesi beklenmiyor. **G-7 ve G-8'ler kimdir?** G-7, ya da "Yediler Grubu", dünyanın en büyük yedi emperyalistin oluşturduğu bir birlik. Bunlar sırasıyla ABD, Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya ve Kanada. Bu devletlerin liderleri, 1975'ten bu yana her yıl, ekonomik sorunları görüşmek üzere toplanıyor. Ancak son on yıl içinde; çevre, karapara aklama, sağlık ve bölgesel krizler gündeme girdi. SSCB'nin dağılmasının ardından, 1991'de, Rusya, ekonomik olmayan konuların



kurşunlamak yetmedi...



araçla ezip geçtiler...

görüşülmesine katılmak üzere, gayriresmi olarak gruba davet edildi. Bu davet, 1994'te resmîyet kazandı ve G-7'ler, G-8'ler haline geldi. Cenova'daki zirveye katılan liderler; ABD Başkanı George Bush, İngiltere Başbakanı Tony Blair, Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac, Almanya Başbakanı Gerhard Schröder, Kanada Başbakanı Jean Chretien, Japonya Başbakanı Junichiro Koizumi ve İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi. Her yıl farklı bir üyenin ev sahibi olduğu G-8 zirvesi, önümüzdeki yıl Kanada'da yapılacak. Kanada hükümeti, protestocuları kurtulmak için şimdiden "dağlık bir bölge" aramaya başladı bile!

Cenova'da İki temel tartışma

1. Sanayileşmiş ülkeleri saran durgunluğun, nasıl az gelişmiş ve bağımlı ülkelerin sırtına yıkılabileceği
2. Kapitalist ekonomiler üzerindeki mevcut ekonomik yükün G-8 üyeleri arasında nasıl paylaşılacağı. Kamuoyuna yansayan tartışmalar, birinci maddede fazla sorun yaşanmadığını gösteriyor. Türkiye ve Arjantin gibi ülkelerdeki krizi daha da derinleştirecek olan bir "uzlaşma" sağlandı bile. Uzlaşmanın temel unsuru, IMF ve Dünya Bankası'na biçilen rol ile ilgili. Sık sık tekrar edildiği gibi, bu iki finans kurumu artık daha yakın bir işbirliğine girecek ve en önemlisi, dayattıkları "reçete"leri yakından takip edecekler. Bunun yöntemi yeni Kemal Derviş'ler mi olur, "önce Telekom, sonra para" yöntemi mi, yoksa her ikisi mi, artık insaflarına kalmış. Kesin olan, "reçete"nin verilip, "ekonomik reform"un beklendiği dönemin geride kaldığı. IMF/Dünya Bankası şefleri, dayattıkları yıkım politikalarının uygulanması artık çok daha yakından gözetilecek, "faul" yapılması durumunda musluğu k a p a t i v e r e c e k l e r ! Türkiye ve Arjantin'in, bu yeni ve daha katı politika için ilk kobaylar olduğu, artık burjuva iktisat çevreleri tarafından dahi kabul ediliyor. Bu kurnazca politikada tam bir uyum sağlayan emperyalistler, ikinci maddede tam anlamıyla birbirlerine girdiler. The Economist'in "Cenova'daki liderlerin şimdilik en fazla başarabileceği, uzlaşmamakta uzlaşmak olacaktır" diye öngördüğü de buydu (20 Temmuz, Global Agenda). Avrupa ile ABD arasında son yıllarda her fırsatta ortaya çıkan çatışma, bu konuda da belirdi. Avrupalı emperyalistler, Soğuk Savaş boyunca sırtlarını dayadıkları Amerikan ekonomisinin, yine lokomotif olmasını, emperyalist ekonomilerin durgunluktan yükselmesinde asıl sorumluluk ve yükü omuzlamasını istiyorlardı. Oysa Soğuk Savaş geride kalmıştı ve ABD, bu yükü tek başına sırtlanmaya niyetli değildi.

Faiz oranları kavgası
"Yükün omuzlanması"nın ilk adımı, faiz oranlarının düşürülmesi. Son bir yıl içinde altı kez faizleri düşüren ABD Merkez Bankası, durgunluğu aşmaya yönelik bu

politikasıyla hem ihracata zarar verdi, hem de devlet borçlanmasını güçleştirdi. Yine aynı politika, Amerikan ekonomisindeki enflasyonist baskının tehlikeli bir biçimde artmasına yol açtı. Avrupa'ya bakılırsa, ABD bu politikasına devam etmeli ve Dolarla oynayarak, emperyalist ekonomileri "rahatlatmalı". Ama ABD, aynı "fedakârlığı" Avrupa'dan bekliyor ve Avrupa Birliği üzerindeki faiz oranlarını düşürme baskısı yükseliyor. Yılbaşından beri sadece bir kez faiz düşüren Avrupa Merkez Bankası'nın bu baskıya boyun eğmesi durumunda; zaten sallantıda olan ekonomik dengeler sarsılacak. İhracatın azalması bir yana, devletlerin borçlanabilirliklerinin kısıtlanması, AB'ye darbe vurabilir. Maastricht Anlaşması ile biçilen gömleğe sığmakta zorlanan Avrupa, 1 Ocak 2002'de ortak para birimi Euro'ya geçecek ve bu nedenle mali sistemini zayıflatacak hamlelerden kaçınıyor. **Teselli doğuda** Avrupa ve ABD, bu konuda uzlaşmaya varamadı. Ama her ikisi de, Japonya ve Rusya'ya vurarak "teselli" buldular. Gerçekten de, Rusya lideri Vladimir Putin ve Japonya Başbakanı Junichiro Koezumi, ekonomi gündeminde "şamar oğlanı" haline getirildi. Güçten düşmüş bu iki ülke, Avrupa Birliği ve ABD'yi rahatlatacak "reform"ları yapmadıkları için azar işittiler. Politik tartışmalar da, ekonomideki kadar sert oldu. ABD'nin planladığı Ulusal Füze Savunma Sistemi'ne (NMD) yönelik Rus itirazı ve Avrupa gönülsüzlüğü, G-8 zirvesinde de devam etti. Gözlemciler, ABD Başkanı George Bush'un, itirazlara rağmen NMD konusunda gösterdiği kararlı tutumun, Amerika'nın "dünyadan yalıtılmış" ve "küstah" bir izlenim bırakmasına neden olduğunda hemfikir.

EMEKCİLERNE İSTİYOR?

Prag'da ve Cenova'da yüzbinlerce katıldığı gösteriler düzenleyen emekçiler, emperyalizmin küresel saldırılarını uluslararası bir dayanışma ile geri püskürtmek ve dünyayı daha yaşanılır bir hale getirmek için işçi sınıfının mücadelesini veriyorlar. Ülkelerindeki sosyalist ve komünist oluşumların aldığı kararlar doğrultusunda emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükselten emekçiler, emeğin iktidar olacağı güne kadar, işçi sınıfının ve tüm ezilen halkların kurtuluşu sağlanana kadar da yılmadan devam edecekler. Egemenlerin söylediği gibi ne anarşist ne de kendiliğinden oluşan eylemler değildir yaşananlar. Anarşistler olsa da emekçilerin içinde, yaşananlar örgütlü mücadelenin ürünüdür.

KAHROLSUN EMPERYALİZM, YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ HALKLARIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ.

SOSYAL PATLAMA!

Bu sıralarda Türkiye'nin Milli Güvenlik Kurulu Türkiye'de sosyal patlama olması ihtimali üzerinde duruyormuş.

Bazı arkadaşlar bunu yeni bir olay sanıyor. Yeni değil bu!

Gazi olaylarını hatırlar mısınız?

Biz hatırlarız.

Gazi olayları sırasında Türkiye'nin devrimci sol diye bilinen tüm kesimi, ve dahası Alevilerin bazı kesimleri sosyal patlama olduğu, devrimci ayaklanmanın başladığını söylüyorlardı.

Biz arkadaşların yanıldıklarını söylemiştik. Olayın tam bir pravakosyon olduğunu, amaçlananın tam da böylesi patlamalar olduğunu söylemiştik.

1980 darbesi sonrası CIA bizim Türksever, vatan millet sakarıcı vatan hainlerine çeşitli yöntemler öğretti ve uygulattı. Bunlardan birisi kayıplar olayıdır. Öne çıkan sendikacı ve devrimciler hapse filan atılmıyacak. Kaybedilecek. Doğuda bu kitlesel ölüm tuğaylarıyla katliamlar şekli alacak. Şehirlerdeki varoşlar ise dinci ve milliyetçi çetelere devredilecek. Bu arada jandarma ve polis gibi askeri değil de sivil kolluk güçleri de iyice dinci ve şoven örgütlerin kontrolüne devredilip, onlar da kitlesel katliamlara, askeri katliam değil, hükümeti savunan, kanunları uygulayan sivil güçler olarak hazırlanacak. Tüm bunlara rağmen Gazi gibi varoşlarda solcu kesim etkinliğini geliştirirse, işte Gazi olayları türü provakasyonlar düzenlenecek. Bu provakasyonlar tüm ülkeye yayılmadan belirli bölgelerin patlaması ile kısıtlı olacak. Bu bölgeler sivil gerici kolluk güçleri tarafından kuşatılıp, patlamada yer alan devrimci güçler, onlara destek olan kitleler içinde de katledilebilen katledilecek. Büyük bir kitle hapse tıklılacak. Tüm yöre beyaz teröre boğulacak. O kadar ki, kitlenin bir kesimi askere "gel de bizi kurtar Kemalist asker" diyecek. Vs. vs.

Bu tür yöntemleri koordine etmek için de "Başbakanlık Kriz Merkezi"nin kurulduğu bu olaylardan bir müddet sonra ortaya çıktı.

Devrimci tüm dünyaya bakar. Düşmanın tüm dünyada ne tür yöntemler geliştirdiğine bakar. Ne tür yöntemlerin kendi çalışma alanı olan ülkesinde uygulanmaya

başlandığını gözler. Düşmanın aklı ile düşünür. Ne yapıyor? Ne yapmak zorunda? Ne yapabilir? Yetenekleri nedir? Nereye doğru gidiyor olaylar? Vs.

Karşı devrimin bu tür yöntemleri göreceksiniz ki Orta Amerika ve Latin Amerika'da uzun dönemdir kullanılan yöntemlerdir. 1980 sonrası Türkiye'de devreye sokulmaya başlanmıştır. Bu dünyayı Amerika yönetiyor. Tüm dünya onların bir dediğini iki etmeyen burjuva tiplerle doldu. Türkiye'deki müslümanlar ve "Türkçüler" bunlardır. Türk olan herşeyi düşmandır bunlar. Dolar bunların Allahları. Babaları da Carter, "Bizim oğlanlar becermiş" diyen Carter. Becerenler de bizim Türkiye'nin çok vatansever subayları? Sevsinler onların vatan severliğini, milliyetçiliğini. Carter'in çocukları bunlar. Şimdi de Bush'un. Babalarının babalığı kabüllediği, oğulların oğulluğu kabüllediği türden. Ama işte herkes de biliyor. Kendileri de Anaları da, Babaları da. Biz de! Vatandaşlar da öğreniyor!

Amerika aynı zamanda bu dünyayı yönetmiyor. İşler rayından çıktı. Bu nedenle **Kriz Yönetimi** metodlarını geliştiriyor. CTP'nin "Kriz Yönetimi"nden değil canım. Amerikan kriz yönetimi. CTP'ninki aptallığın daniskasıydı. Amerikanınki ölümle yüz yüze gelmiş barbarların, emperyalistlerin düşünülmesi, taşınmış barbarlığı. Kriz şartlarında yönetmek için düzenli krizler düzenleme yöntemi.

Türkiye'de düzenlenen krizler, bunun dünya çapındaki kriz yönetiminin parçaları. Türkiye'de Başbakanlık Kriz Merkezi'nin düzenlediği krizler de bunun Türkiye parçası. Taşeronluk kriz yönetimi. Türkiye'yi Amerika için yönetme yöntemleri.

Kısa...Kısa...

Glasgow'daki İlticacılara Saldırı

Glasgow'un yerli halkın yerleşmeyi reddettiği, 19 katlı apartmanlarının bulunduğu, bir bölgesine yerleştirilen ilticacılara ırkçılar rahat vermiyor.

İlk defa üç ay önce başlayan ırkçı saldırılar Pazar gün Türkiye'li Kürt Yıldız Dağ'ın öldürülmesinin ardından. Çarşamba günü de tam isminin açıklanmasını istemeyen İranlı Davut saldırıya uğradı.

Yedinci kattaki evinin çöpünü dışarıya çıkardığında kapısının önünde arkasından bıçaklı kişilerin saldırısına uğrayan Davut "İrandan hayatım emniyette olmadığı için kaçmışım ama, burda da durum farklı değilmiş" dedi.

Medyanın da dolaylı olarak körükleyip arka çıktığı Britanya hükümetinin ırkçılık politikasını protesto etmek için Londra'daki sol örgütler Pazartesi (15.8.01) günü Parlamento'nun önünde toplanıyorlar.

Enron Tesislerindeki Patlamada Üç Kişi Öldü

Elektrik üreten Amerikan Enron firmasının İngiltere, Grangetown, Teeside tesislerinin bakımı için patlama sonucu Üçüncü kişinin de ölmesi beklendi.

1995'de çevreye en çok zarar veren 10 firma arasında yer alan Enron'a karşı Hindistan'da insan sağlığına zararından dolayı kampanyalar devam etmektedir.

Dünya Bankası'nın raporlarına göre Enron'un aldığı ücret, Hindistan'daki diğer elektrik üreticilerinin üç katıdır. Diğer bir ayrıcalığı da başına buyruk tek işletme olmasıdır.

Florida'da hava kirliliği yarattığı için para cezasına çarptırılan elektrik üreten Enron adlı Amerikan firması "bir tek proje ile çevreye en kötü hasarı veren" firma, George Bush'un başkanlık seçimleri için verdiği paralarla da tanınmaktadır.

Aynı şekilde Enron 1998'de İngilterede İşçi Partisi konferansında bir yemek için £15.000 harcanmıştı. Toplam olarak £27.500 harcadıktan sonra bakanlar, Wessex Water tesislerini £1.5 milyara almasındaki söylentileri araştırmaya gerek bulmamışlardı. Bir sene sonra Blair Hükümeti Teeside tesislerinin açılmasını önleyici tedbirleri kaldırmıştı. Daha sonra da Enron'un projelerine yeşil ışık yakılmış, Avrupa Enron Başkan'ı da CBE ödülüne layık görülmüştü.

Bu dönemde sağda solda "sosyal patlama" hazırlarlar mı? Mümkündür. Gazi'de yaptılar. Yanılmıyorsak dinci partiler üzerinden esnaf ve zanatkara da daha yakın bir dönem önce yaptılar.

İyi ama, kriz yönetimi çok tehlikeli bir yöntemdir. Kontrol için bir sürü tedbir alınmış olsa da, ateşin üstüne su ile değil de ateş ile gidersen, ateşin yayılma tehlikesi artar. Alınan tedbirler işe yaramaz hale gelebilir.

Bu yönetim türü altında devrimcilerin tavrı ne olmalıdır?

Tabii ki mümkünse tüm güçleri hazırlamadan, yani zaferi garanti altına almadan sosyal patlama filan hazırlanmamalıdır. Engels daha 19. Yüzyılın sonlarında demokrasinin işçilerin işine yaradığına, demokrasi şartlarında işçilerin örgütlenme yetenekleri sayesinde her geçen gün güçlendiklerine ve toplumun diğer ezilen kesimlerini de kendi davalarına kazandıklarına değindikten sonra, burjuvazinin sosyal patlama yaygarasına, sosyal patlamalar vukubulduğunda hani şu meşhur "provakatörler düzenliyor", "komünistler yapıyor" laflarına şöyle cevap veriyor: "biz aptal mıyız? Kazanıyacağımız muharebeleri niye örgütleyelim? Biz örgütlemeyiz. Ama siz örgütlerseniz, zamansız bir patlama yaratıp toplumu bastırmak için siz düzenlerseniz, eh buyrun, düzenleyin. Görelim bakalım nice olursa olsun."

Bugünkü dünya şartlarında sosyal patlamalar için yeterli yanıcı malzeme bolca vardır. Bunlar bizzat burjuvazi tarafından kontrollü bir şekilde patlatılıp kontrol altına alınmak istenebilir. Veya kendiliğinden patlayabilir. Sosyal patlama bir kere oluştuğu, orada ara yerde durmak imkansızdır. Sosyal patlamanın tüm geleceği, onun burjuvazinin kriz yöntemleri aracı olarak kullanılıp kullanılmayacağı, tüm bunlar tamamen devrimcilerin ve işçilerin örgütlenme ve savaşma yeteneklerine bağlıdır. Sosyal patlamayı ülkenin her bir tarafında var olan patlayıcı maddeye yayma ve bunu ulu orta bir patlamadan, kontrollü bir patlamaya, hedef belirlemiş bir patlamaya, iktidara yönelmiş, burjuvaziye devirip iktidar olmaya yönelmiş bir patlamaya çevirmek tamamen bu güçlerin beceri ve yeteneğine kalmıştır.

Şimdi hazırlık günleridir. Patlamayı bizim örgütlemeyeceğimiz açıktır. Ama böylesi patlamalar olmasın demek aptallıktır. Birincisi; bizzat burjuvazi böylesi patlamaları örgütleyecek. İkincisi; bir millet ne kadar dayanacak bunca açlık ve zulme? Patlar. Pathıyacak.

Birleşik Cephe strateji ve taktiklerini geliştiremeyen devrimciler, solcular, demokratlar, yurseverler beceriksiz adamlardır. Zaferi değil yenilgiyi hazırlarlar.

O halde biz Birleşik Cephe siyasetimize ağırlık vermeye, ve muhtemel güzel günlere hazırlanmaya ve tüm diğer yurtsever güçlerle birlikte hazır olmaya devam etmeliyiz.

Patlayan patlayacak. Patlama örgütleyen örgütleyecek. Görelim bakalım nice olursa olsun!

Vatandaş pratik tecrübelerle öğrenen. Öğrenecek. Kim nedir, kim neyin nesidir! Kimdir önder güç...

Amerikanların, İngilizlerin, Almanların, Fransızların, Rusların, Arapların... savaş ağahlarını üstlenmek isteyen aşağılık tipler ne yapacaksa yapsınlar bu millete. Cezasını ne Avrupa verir ne de diğer emperyalistler. Vermez onlara ceza bu emperyalist barbarlar. Onların cezasını verse verse millet verir! Vatandaş verir. Yoksullar verir!

Vercek de! Er veya geç. Ama birgün mutlaka!

Siz Amerakan ve diğer babalarınızın bu millete uygun gördüğü kriz yönetimi, barbarlık yöntemine devam edin baylar ve bayanlar. Devam. Herkes üstüne düşen işi yapsın. Gerisi gelir!

Borçlar

Britanya bankalarından yapılan açıklamaya göre ülkede herkes, çocuklarda dahil olmak üzere ortalama bin pound borçludur. Bu borçlara ek olarak ailelerin ortalama 74bin poundluk ev borcu(mortgage) bulunmaktadır. Alacaklıların çoğunluğu plastik kartların sahibi firmalar teşkil etmektedir. Bu borçların altında nasıl kalkabileceklerine dair fikir almak için Danışmanlık Bürolarına müracaatların geçmiş senelere göre çok fazla artış gösterdiği bildirilmektedir.

İngiltere Başbakanı vatan söylemeye devam ediyor

YALANDAN KİM ÖLDÜ?

Tony Blair'i hükümete getiren vaatlerinin başında gelir vergisini artırmayacağı sözüydü. 1997 seçimlerinin arkasından ilk yaptığı işlerin başında da dolaylı olarak vergileri artırmak olmuştur. Bu seneki seçimlerde de aynı taktiği uygulamak, kendisini tekrar hükümet etmeye yetti.

Bu günlerde sisteme çalışan medyanın, Muhafazakarların ilk seçimi "vergilerde değişiklik yapılmayacak" sözüyle kazanmalarının ardından 18 gün içinde Katma Değer Vergisi'ni iki katına çıkardıklarını hatırlatarak şimdiki hükümeti haklı çıkarma yarışına, ve güya Blair'e yakın kaynaklardan vergilerin artması gerektiği söylentilerinin sızdığını yazmaya başladıklarına bakılırsa yakında gelir vergisinde en az yüzde dört oranında bir vergi artışı beklenmektedir.

Sosyal hizmetlerin (iskan, eğitim, sağlık vb.) kaliteli ve seviyeli bir standartta tutulabilmesi için gelire ihtiyaç vardır, bu da ancak gelir vergisinin artışıyla olabilir denilmektedir. Ne var ki eğitimin yüzde ellisinden fazlası özelleştirilmiş, iskan ise hemen hemen tamamıyla devletin elinden çıkartılıp özele teslim edilmiştir. Bugün İngiltere'de, sadece Noel zamanında dışarda yattıkları hatırlanarak bir haftalığına dam altına alınan yüzbinlerce evsiz bulunmaktadır.

Hastahanelere gelince ameliyat gününü beklerken ölenlerin sayısı epey kabarıktır. En son Londra'nın merkezinde özel bir firmadan, Sosyal Sağlık Hizmetleri yirmiyedi milyon pound vererek aldığı kalp hastanesini parası olanların hizmetinde kullanacağını açıklamıştır. Sosyal Sağlık Hizmetlerinin mahalle doktorlarını da paralı yapacağını açıkladığı bir dönemde sağlık için vergilerin artması gerek tezi ne derece gerçekçidir.

1 Mayıs için ne dediler?

YBH Genel Sekreteri, İzzet İZCAN:

1 Mayıs Dünya Emekçilerinin Birlik Mücadele ve Dayanışma Bayramı olarak kutlanmaktadır. Çalışanlar 8 saat iş günü ve buna benzer haklarını uzun mücadeleler sonunda çok ağır bedeller ödeyerek elde etmişlerdir.



Emek ve Sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişki günümüzde devam etmektedir. Dünyayı yöneten kapitalist tekeller sıkıştıkları zaman 1. ve 2. Dünya savaşlarında olduğu gibi Dünya halklarını çatıştırmakta, emekçileri birbirine düşürmekte ve kurulu düzenlerini devam ettirmenin yollarını aramaktadırlar. Bu her dönemde değişik biçimde ortaya çıkmaktadır. Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen 1917 Ekim devriminden sonra paniğe kapılan batılı Kapitalist ülkeler, ABD'nin jandarmalığına sığınmış ve soğuk savaş dönemini gerçekleştirmişlerdir. Dünyanın çeşitli bölgelerinde bölgesel savaşlar çıkartılmış, böl ve yönet politikaları hayata geçirilmiş ve Dünyanın önemli ve stratejik bölgeleri kontrol altında tutulmaya çalışılmıştır. Yurdumuz Kıbrıs da bu politikalarından nasibini almıştır. Kıbrıslı Türk ve Rum Emekçilerin birlikte kutladığı 1 Mayıs 1955 yılının hemen ardından birtakım karanlık merkezlerde alınan kararlar ışığında, ülkedeki ilerici ve yurtsever sendikacılar bir bir öldürülmüş, göçe zorlanmış ve Kıbrıslı Türk ve Rum emekçilerin birlikte mücadele etmesi önlenmiştir. O tarihten sonra da ülkemizde faali meçhul denilen cinayetler günümüze kadar devam etmiştir.

Bunlar bir rastlantı olamaz. Emperyalist güçler ve onların her iki taraftaki yerli işbirlikçileri hala iki toplumu ayrı tutmaya çalışmakta, emekçileri birbirine düşman göstermekte ve ülkemiz Kıbrıs'ı emperyalist ülkelerin bölgedeki çıkarlarını koruyan bir uçak gemisi konumunda tutmak istemektedirler. O nedenle Yurdumuz Kıbrıs için 1 Mayıs'ın önemi büyüktür. Kıbrıs'ta 1 Mayıs sıradan bir kutlamanın ötesinde, bölünmüş ülkemizi yeniden birleştirecek, emekçilerin dayanışma ve kardeşliğini öne çıkaracak ve kitleleri meydanlara taşıyarak tüm Dünyayı dostluk ve kardeşlik mesajının verileceği biçimde kutlanmalıdır. İki taraftaki sendikacı ve ilericilerin birlikte kutlayacağı bir şekilde dönüştürülmeli ve ülkenin bağımsızlığı ve egemenliği öne çıkartılmalıdır. Ancak o zaman 1 Mayıs gerçek anlamını yakalar.

Günümüz dünyasında, Dünya halkları küreselleşme ve globalleşme adı altında sermayenin sınır tanımayan yeni bir saldırısı altındadır. Yani yıllar önce ulus devletlere askeri yöntemlere yöneltilen saldırılar bugün sermayenin küreselleşmesi, sınırların kaldırılması büyük tekellerin dünyaya hakim olması şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Bu da küreselleşme karşıtı emek güçlerinin anti-emperyalist ortak mücadelesini ortaya çıkarmıştır. Fransa, Brezilya ve diğer ülkelerde son dönemlerde gerçekleşen yığınsal eylemler bunu göstermektedir. Emek güçlerinin güçlerini birleştirerek oluşturulmak istenen vahşi sömürü düzenine karşı çıkması düzenine karşı çıkması kaçınılmazdır.

Yurdumuz Kıbrıs'ta da bu anlayışla hareket edilmeli, 1 Mayıs veya buna benzer günler ülkenin bağımsızlığı, bütünlüğü ve emeğin kurtuluşu mücadelesinin yükseltileceği bir platforma dönüştürülmelidir.

ÇAĞ-SEN Genel Başkanı Cemaliye Volkan:

Küreselleşme adı altında Yeni Dünya Düzeni diye sunulan Kapitalist Sistem, insanlara işsizliği, yoksulluğu, savaşı dayatmaktadır. İnsan emeğini sömürerek beslenen egemen emperyalist sisteme karşı dünya halklarının anti-emperyalist kavgası insanca onurlu yaşam bağlamında sürdürülmelidir. Egemen emperyalist sistemin temsilcileri ve işbirlikçileri yeniden yapılanma adı altında emeği köleleştirerek insanlığa pahalılığı, işsizliği, yoksulluğu, savaşı, silahlanmayı, eşitsizliği, bozulmuş bir çevrede kötü bir yaşamı dayatmaktadır.

Son yıllarda küreselleşmeye karşı gelişmeye başlayan enternasyonal eylemler gittikçe büyümekte ve güç

CTP Genel Başkanı M. Ali TALAT:

İletişim teknolojisinin ölçsüz boyutlarda gelişmesi, dünyanın her noktasında olan gelişmelerin anında her yerde bilinir olması, danışmaların, konuşmaların, tartışmaların bu ortam üzerinden anlık şekilde ve artan oranlarda yürütülmesi, dünyayı küresel bir köy haline getirdi. Böylece geçmişte zor koşullarda yürütülebilen ilişkiler, çoğu zaman bir araya gelerek yapılan işlemler, basit, günlük uğraşlar haline dönüştü. Bu gelişmelerin çok olumlu, dünyanın değerlerini bütünleştirici, çelişkileri azaltıcı, kişileri ve toplumları devletlerin insafında kurtarıcı gelişmeler ve yararlı sonuçları olduğu gibi büyük sermayenin, uluslararası tekellerin, dünyanın yoksul ülkeleri ve halkları üzerine egemenliğini kolaylaştırıcı etkileri, insanlığın küreselleşmeden ciddi şekilde zarar görmesine yol açtı. Küreselleşmenin ilerici karakteri, sömürünün katmerlenmesi ve acımasızlığı ile gölgelendi. İlerici güçlerin, sömürülen toplum kesimlerinin bütünleşmesinin ve sömürüye karşı savaş vermesinin olanaklarını da yaratmış olması, elinde yeterli araçlar olmayan bu yoksul kesimler için bir avantaj olmaktan çıktı. Ama sonuç olarak teknoloji ve yeni gelişen evrensel değerler geri döndürülemeyeceğine göre, emekçi ve yoksul kesimlerin, küreselleşmenin getirdiği baskı ve ek külfetlerden kurtulabilmesi için mücadeleyi bunu yeni koşullarla uygun ve yeni alanları kapsayacak şekilde geliştirmek, ilerici hareketin görevi olmalıdır. Küreselleşmeyi durdurmak veya durdurmaya çalışmak, hem mümkün değil, hem de tek başına doğru bir tavır değildir. Küreselleşmenin yarattığı olumsuzlukları ortadan kaldırmak doğru bir yaklaşımdır.



1 Mayıs'ı emekçilerin evrensel mücadele gününü bu doğrultuda hedefler için organize etmek ve barışın, kültürel eşitliğin, demokrasinin, insan haklarının ve sömürsüz bir dünyanın yaratılabilmesi için, dünya emekçilerinin önündeki görevler bu çerçevede değerlendirilmelidir. Dikkat çekici bir şekilde küreselleşme karşıtı eylemler, sadece sol dünya görüşünü paylaşanlarca değil, ideolojik anlamda sağ sayılabilecek çevrelerce de benimsenmekte ve yürütülmektedir. Bunu bir rastlantı olarak görmemek ve emekçi yoksul kesimlerin mücadelesinin bir göstergesi olarak kabul etmek sanırım ki en doğru yaklaşımdır.

Ülkemizde, Kıbrısımızda, en ciddi ve başta emekçiler olmak üzere, kara iş yapmayan burjuvazi de dahil olmak üzere tüm kesimleri de etkileyen en ciddi olumsuzluk Kıbrıs sorununun varlığıdır. Karanlık iş sahipleri dışında tüm halk kesimlerini ve iş çevrelerini dünyadan tecrit eden ve onları dengesiz bir yapıda bulunduran Kıbrıs sorununun bir an önce çözülmesi, bu bakımdan emekçi kesimlerinin en temel görevi olmalıdır. Çıkarları gereği iş çevrelerinin de, Kıbrıs sorununun çözümünde yararları vardır. Emekçiler açısından özeldir Kıbrıs'ta, genelde de bölgede ve dünyada sömürünün ve demokrasinin dışı uygulamaların olmayacağı, yeniden ortadan kaldırılamayacak, kullanılabilir, bahaneleri asgariye indirilmiş bir çözüm, kalıcı barışı getirebilecek adımların ilki olacaktır. Bu da her toplumun en temel ihtiyacı olan kimlik bunalımına yol açmayacak, kimliksizleşmeyi dayatmayacak bir çözüm olmalıdır. Ne Denktaş'ın Kıbrıslı Türk kimliğine yönelik saldırıları ne de Hrisostomos'un aynı doğrultudaki saldırganlığı, yurdumuzda, yeniden bir çatışmanın kaynağı

kazanmaktadır. Seattle, Prag ve Quebec'te, dünyanın gelişmiş ülkeleri olarak kabul edilen G 8'lerin Dünya Bankası ve IMF toplantılarını gerçekleştirdikleri yerlerde yapılan anti-emperyalist protesto eylemleri dikkat çekicidir.

Dünya genelinde anti-emperyalist başkaldırı olarak değerlendirilebileceğimiz bu hareketler barıştan uzak, dünyadan soyutlandığımız adımıza da yansımaktadır.

Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğünün sürdüğü Kıbrıs Türk halkının siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel anlamda büyük krizlerin gölgesinde gerçekleştirilen 21. yy'ın ilk 1 Mayıs'ında, barış karşıtı güçlerin temsilcilerine; uzlaşmaz siyasi tutumları karşısında, son dönemlerde Kıbrıs Türk halkının sosyal ve kültürel değerleri ile kimliğini yok sayan söylemlerine karşı hakettikleri cevabi adımızda barışa olan

Söyleşi: Zehra CENGİZ

olmalıdır. Bunun için de iki toplumlu, iki bölge federal bir çözüm, hem adanın bütünlüğünü koruyacak hem de Kıbrıslı kimliğinin Türk ve Rumluğunu işbirliği içinde bir arada barındıracaktır. Toplumların bir araya gelmesi kendi çıkar çelişkilerini ortadan kaldırıp işbirliğine yönelmeler, dünya çapındaki emekçilerin anti-emperyalist sömürü mücadelesinin bir unsuru olmalarını sağlayacaktır. Refahın ve sosyal adaletin en yaygın bir biçimde gerçekleşeceği bir toplumsal düzeni yaratmanın sanyorum ki en doğrudan yolu budur.

CTP'nin şu andaki mücadelesi en temel sorun olan Kıbrıs sorununun çözümüne yöneliktir. Kıbrıs sorununun çözümü, emekçilerin bir araya gelmelerini, barikatları ortadan kaldırmanın yanında, çıkar birliğini ve duygusal birliğini de sağlayacak ilk adım olacaktır. Kıbrıs sorunundan en fazla ve en uzun yıllar sıkıntı yaşayan Kıbrıs Türk halkının ekonomik anlamda daha iyi bir noktaya gelmesi ve izolasyondan kurtulması, zorla koparıldığı Avrupa değerlerine doğrulukla kurtularak yeniden kavuşması bu mücadelenin asgari başlangıç adımlarıdır. Kıbrıs sorununun çözümü ile birlikte Avrupa birliğinin üyeliği o beş yüz milyon nüfuslu ailede emekçilerin daha kararlı ve işbirliği içinde hareket etmelerine yol açacak ve ortak kavganın mekanını oluşturacaktır.

“KÜÇÜK OLSUN BENİM OLSUN değil, BÜYÜK OLSUN HEPİMİZİN OLSUN” anlayışı, emekçilerin de mücadelesinde bir belgi olmalıdır.

BES Genel Başkanı Gülev SIDAL:

Ülkemizde yıllardır siyasi sorun vardır. Bu nedenle ekonomik, sosyal ve kültürel sorunlar had safhaya gelmiştir. Yıllardır alınan yanlış politik kararlar ise işsizlik ve yoksulluğun boyutlarını günden güne artırmıştır. 1 Mayıs 2001'de ülkemize adil kalıcı bir çözümle barışın gelmesinden başka hiçbir kurtuluş şansı kalmamıştır.

Ekonomi bir anda bu duruma gelmemiştir. Yıllar itibarı ile yapılan yanlışlar bu sonucu doğurmuştur. Adama göre iş yaratılarak gizli işsizlik ortaya çıkmış, bu ise ülke insanının göç etmesine başlıca neden olmuştur. Ekonomi kayıt altına alınmamış, kişilerin mülkleri hiçe sayılmış, siyasi kimliğe göre paylaşımın yıllarca devam etmiş.

Ülkeye girişler kolaylaştırılırken, yanlışlara yanlışlar eklenmiştir. Kimlikle gelenlerden seçimlerde yarar sağlamak uğruna vatandaş yapılmış sömürülmeleri hiçe sayılmıştır. İnsanca yaşamak uğruna alın terlerinin karşılığını alamayan bu emekçiler sömürüldüklerinin farkında olmadıkları gibi ülke insanları tarafından dışlanmışlardır.

Bilinmelidir ki; sömürüye karşı yapılacak mücadele hep birlikte olmak zorundadır. Globalleşme ile sermaye tarz ve tavrından ödün vermiyorsa ülkemizdeki işsizlik ve yoksulluk için mücadele etmek kaçınılmazdır.

1 Mayıs 2001'e girerken işsizlik ve yoksulluk göçe neden olmaktadır. Yıllardır siyasi sorunun çözülmemesi ise ülke insanlarını umutsuzluğa düşürmüş ve gelecek endişesi yaratmıştır.

Kıbrıs'ta adil ve kalıcı çözüm olması BARIŞ'ın tüm dünya insanı gibi Kıbrıs halkının da hakkıdır. İNSAN HAKLARI, EŞİTLİK ve DEMOKRASİ söylemde değil, ülkemizde bunları gerçekleştirmek için birlikte mücadele edilmelidir.

gereksinimini meydanlarda haykıran halkımız verecektir.

Milliyetçilik kılıfına bürünmüş, halkımızı dünyadan soyutlayan çağdışı politikaları, adalet, eşitlik ve özgürlükten uzak saydam olmayan yönetimleriyle, bu ülkede yaşamak ve yaşatmayı ilke edinen gerçek yurtseverlerin gücünü zayıflatmaya çalışanlar adımıza BARIŞ'ın gelmesini engelleyemeyeceklerdir.

Sendikamız ÇAĞ-SEN; yaşadığımız tüm olumsuzlukların Kıbrıs sorununun çözümü, adamızda kalıcı ve sürekli barış zemininin oluşturularak, dünya ile bağ kurarak önenebileceği kanısındadır. Şükran politikalarıyla hiç bir yere varlamayacağı anlaşılmıştır. Halkların yararına olan anti-emperyalist kavgaya tüm ilerici, yurtsever, demokratik güçler destek vermelidir.

21 Temmuz 2001 tarihli Sosyalist İktidar partisinin Kıbrıs konusu ile ilgili yayınladığı deglerasyonu olduğu gibi yayınlıyoruz



Kıbrıs'ta çözüm emperyalist planları bozmaktan geçiyor

BAĞIMSIZ ve BİRLEŞİK BİR KIBRIS İÇİN

Sosyalist İktidar Partisi, 1974 yılında adanın emperyalist planlar doğrultusunda bölünmesine neden olan gelişmelerin yıldönümünde aşağıdaki açıklamayı Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs ve uluslararası kamuoyunun dikkatine sunmayı kararlaştırmıştır.

1. Bugün Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve bütünlüğünü tehdit eden, hatta fiilen ortadan kaldıran gelişmeler, bütünüyle ABD öncülüğünde hazırlanan emperyalist planların ürünüdür. 15 Temmuz 1974 yılında gerçekleştirilen faşist darbe ile adanın kuzeyinin işgali ile neticelenen Türk müdahalesi tek bir planın değişik evreleridir.

2. Emperyalist planın o günkü temel amacı, Türk ve Yunan burjuvazisinin çıkar çatışmalarından ve iç politikada ihtiyaç duydukları şovenist söylemden yararlanarak Kıbrıs'taki NATO askeri varlığını garanti altına almak, Kıbrıs'taki ilerici hareketin anti-emperyalist bir karakterde ortaklaşmasını engellemek ve adayı Ortadoğu politikalarında daha etkili bir üs haline getirmektir. Bu plan büyük ölçüde başarılı olmuştur.

3. 1974'ü takip eden yıllarda emperyalist ülkelerin himayesinde gerçekleştirilen ve birçok durumda kesintiye uğrayan görüşmelerin gerçek bir çözümü hedeflediği kesinlikle söylenemez. Özellikle ABD'nin hesapları bir çözümsüzlük veya yeni yeni gerilimler yaratacak bir "çözüm"dür. Zaten dünyanın her noktasına savaş, gözyaşı ve yeni çatışmalar getiren emperyalizmin Kıbrıs'ta bundan daha farklı bir yaklaşım içerisine girmesi için bir neden bulunmamaktadır.

4. Kıbrıs'ta adanın bağımsız ve birleşik bir cumhuriyet olarak yoluna devam etmesini istemeyenler yalnızca emperyalist ülkeler değildir. Türkiye ve Yunanistan'daki egemen sınıflar son tahlilde bugünkü onur kırıcı statükonun devamını sağlayacak politikaları savunmakta, bunun alternatifi olarak adanın tamamı ya da bir bölümünün Türkiye ya da Yunanistan tarafından ilhakını bir alternatif olarak ellerinde tutmaktadırlar.

5. Bu tabloda Avrupa Birliği'nin çözüm üreten bir odak olarak devreye girdiğine ilişkin yaratılan hava bütünüyle yanlıştır. Avrupa Birliği'nin bırakın ABD planları ile çelişen, herhangi bir farklı Kıbrıs politikası olduğu bile tartışmalıdır. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Avrupa Birliği'ne üyeliği, mevcut sorunları çözmeyeceği gibi, yeni sorunları da beraberinde getirecek, hatta adanın bugünkü fiili bölünmüşlüğüne pekiştirecektir. Bu söylediklerimiz bir anlam taşıyorsa eğer, AB üyeliğine ilişkin iyimser görüşleri olanlara birliğin emperyalist karakterini hatırlatmak isteriz.

6. Kıbrıs'ta yaşanan sorunların kaynağında emperyalist ülkelerle Kıbrıs, Türk ve Yunan burjuvazisi ve onların himayesindeki gerici güçlerin olması, hiçbir biçimde bugünkü Denктаş rejimini ve bu rejimin tek dayanağı durumundaki Türk askeri varlığını meşru kılmamaktadır. Türkiye'nin Kıbrıs politikasının "Kıbrıs Türkleri'nin haklarını korumak"la hiçbir ilgisi yoktur. 15 Temmuz 1974 yılında adada gerçekleşen faşist darbenin sonuçlarının ortadan kalkması ile birlikte Türkiye fiilen işgalci bir güce dönüşmüştür. Bugün

adanın kuzeyinde sözümona "korunan" Kıbrıslılar azınlıkta kalmıştır. Denктаş rejimi Türkiye'den getirilen onbinlerce göçmenin ve Türk askeri varlığının yarattığı olanaklarla ayakta kalmaya devam etmektedir. Son aylarda bu rejim "biz Kıbrıslıyız" diyenleri "hain" ilan etmekte ve açık açık Kıbrıs'ın Türkiye Cumhuriyeti'nin bir vilayeti haline getirilmesinden söz etmektedir.

Bu koşullarda Sosyalist İktidar Partisi bağımsız, birleşik ve sosyalist bir Kıbrıs'ın Kıbrıslı emekçiler açısından tek gerçek kurtuluş olduğunun bir kez daha altını çizerek ve aşağıdaki acil talepler doğrultusunda Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye'deki bütün devrimci güçleri ortak tavır almaya çağırır.

1. Bütün yabancı askeri güçler Kıbrıs'ı derhal ve eşzamanlı bir biçimde terk etmelidir. Bu güçlere Birleşmiş Milletler Barış gücü adı altında adada bulunan uluslararası birlikler de dahildir.

2. Fiilen ABD'nin bölgeye dönük operasyonlarında kullanılan İngiliz üsleri derhal kapatılmalıdır.

Kıbrıs'ta Çare Nerede?

Uluslararası Çözümler

Doğu Akdeniz'in bu güzelim adası Kıbrıslılara kalsaydı, kuşkusuz bugünkü gibi olmayacaktı. Bugün Ada halkı karmaşık bir açmaz sistemine alınmış durumda.

Kuzey, Türkiye'nin iki kirli coğrafyasından biri. Diğeri Kürt illeri. Kirliliğin adı kontr-gerilla. Son aylarda her türden muhalife kan kusturmak üzere ve açıktan Denктаş rejimi ve Türk ordusunun faaliyetini hızlandıran kontr-gerillayı kastediyoruz yalnızca. Tarihi çok daha gerilere dayanıyor. Kıbrıs Türkiye gericiliğinin kontr-gerilla inşaatında pilot bölgedir. Milli mukavemet örgütlenmesinin çekirdeğinde özel hareket vardır. Kontr-gerilla yapılanması kumar ve uyuşturucuyla bir bütündür. Toplumsal boyutunu da Kıbrıs Türklerini azınlık statüsüne düşüren göç sunuyor.

Açmazlar karakter değiştirerek Güney'de de devam ediyor. Enosis yani Yunanistan'ın ilhak riski zayıflasa da, soluyla sağıyla emperyalizmin çemberinde, geleceğini Avrupa Birliği'nde kurgulayan bir Kıbrıs var karşımızda... Sanki emperyalizm Adayı sömürgeleştirmemiş, sanki halklarını birbirine kırdırmamış ve bugünkü bölünmüşlük emperyalizmin eseri değilmiş gibi!

Solcu bir söylem değil, işin gerçeği bu. 1967 Yunanistan askeri faşist darbe ve 1971 Türkiye 12 Mart darbesi. Kıbrıs'ın sürekli kışkırtılan iki halkla ilgili iç sorunlarına karşılık, emperyalizmin Ortadoğu açılımlarına ayakbağı olduğu bir dönem oldu. Kıbrıs boyunu aşan bir etkiye sahip oldu, Bağlantısızlar Hareketinde. Bu

3. Kıbrıs'a Türkiye'den göç hemen durdurulmalıdır.

4. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Avrupa Birliği üyeliğine ilişkin müzakereler durdurulmalı ve şu ana kadar yapılan anlaşmalar iptal edilmelidir.

5. Adanın bir bölümünün ya da tamamının başka bir ülkeye ilhakını savunan, ya da bunu bir olasılık olarak gündeme getirenler "savaş propagandası" yapmaktadır. Bu aktörler ister Kıbrıs'ta, ister Türkiye'de, ister Yunanistan'da olsunlar, en kısa sürede yargılanmalıdırlar.

6. Adadaki ilerici, devrimci çevrelere karşı baskı ve şiddet uygulamak için kurulan bütün yarı-gizli, gizli örgütlenmeler derhal dağıtılmalıdır.

7. Bağımsız, birleşik bir Kıbrıs için mücadele eden bütün anti-emperyalist güçler bu taleplerin hayata geçmesi ve daha uzun vadeli hedefler belirleyebilmek için sistematik bir biçimde bir araya gelmeli ve bir koordinasyon merkezi oluşturmalıdır.

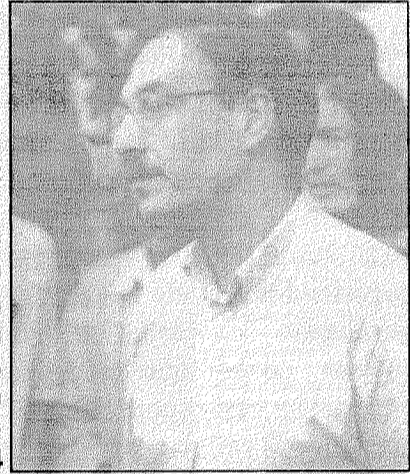
"g ü n a h" olmasaydı, kışkırtma için neden kalırmıydı?

Emperyalist senaryo bu t a p l o y u dinamitlerken solu da açmaz a düşürdü. ABD, Y u n a n 15 faşizminin 20 Temmuz 1974 girişimini

teşvik ya da göz yummayla karşıladıysa, bu tutumun arkasında kuşkusuz daha çapraşık bir plan vardı: Sovyet dış politikasının Ortadoğu'daki potansiyel kanallarından biri "tıkanmalıydı". Türkiye'nin Yunan-Rum darbesini müdahalesiz geçiştirmesi imkansızdı. Türkiye'nin 20 Temmuz'u da yarı teşvik-yarı hoşgörü buldu! Kuşatılmış Ada artık bölünmüş ve düşmüştü!

Türkiye'nin faşist darbeye karşı müdahalesi hem kendi solunu hem de Rum ve Yunan sollarını hareketsizleştirmiştir. Müdahalenin işgale döneceğini ise Türkiye'yi az buçuk tanıyan herkes tahmin edebilirdi; Türkiye dünya dengelerinde anahtarının üzerine oturacağı bir kilitleme yaratmışken geri basarmıydı hiç! Ne güzel, Türkiye Kıbrıs'ı hem sağdan hem soldan kurtarıyordu!

Kıbrıs'ın ortak solu da parçalanmaktan kaçamadı. Britanya sömürgeciliğine karşı direniş geleneğine sahip Rum halkı artık çareyi emperyalizmin Türkiye'ye baskı yapmasında, bir süreden beri de AB'de arıyor. Kıbrıs'ın bağımsızlık mücadelesinden kalkıp gelinen bu acı (devamı 6'da)



Yolu kapatmak için...

Kemal Okuyan

Denize düşen yılana sarılır... Bu sözün anlamı açık olmasına açıktır, ama bu sözle yılana karşılaştırılan denize fena halde haksızlık yapıldığı da doğrudur. Bu nedenle Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan insanların durumunu anlatmak için bu sözü kullanmak içime hiç sinmiyor. Tek tesellim, arada Avrupa Birliği'ni "yılan" olarak gösterme olanağı bulmak. Bunun dışında Denktaş'ın ortaya çıkıp, "ben sizin için bir derya değerindeyim, komünistler de öyle diyor" diye kasılması tehlikesi ciddi olarak mevcut.

Yüzeysel bir bakışla Kıbrıslıları (hatta yalnız kuzeydekileri değil de güneydekileri de) çaresizliğe ve bu çaresizlik sonucunda Avrupa Birliği'ne doğru ittirenin Denktaş ve onun arkasındaki Ankara'nın inadı olduğu sonucunu çıkartabiliriz. Anlaşmaya yanaşmayan, her fırsatta sorunu daha da çözümsüz hale getiren adımlar atan, zaman zaman "anavatan"daki etkili çevrelere bile şantaj yapan Denktaş rejiminin sonsuza dek başlarına bela olacağını düşünenler için bir çıkış yoludur Kıbrıs'ın AB'ye üyeliği...

Bu yaklaşım elbette yüzeyseldir. Denktaş'ın "çözüm"ü tıkadığı, Kıbrıs halklarının başına bela kesildiği, her dönemin adamı olduğu, küçük bir adada Ankara'daki birçok siyasetçiden çok daha fazla gücü kendisinde topladığı gerçeği, adada ortaya çıkan AB'ciliği kesinlikle "masum" bir olgu durumuna getirmemektedir. AB'ciler arasında "masum" çok fazla kişi olsa bile... Çünkü, bilmekteyiz ki, Kıbrıs'ta sermayeye veya emperyalist ülkelere dayanan bir "çıkış" kesinlikle "çözüm" anlamına gelmeyecek. Dolayısıyla Denktaş, onun simgelediği düzen ve adadaki Türk askeri varlığı ancak bir çözümsüzlüğün parçası olarak değerlendirildiğinde "gerçek olgu"lar olarak görülebilir. Tek başına bu olguların devreden çıkması, "çözüm" için yeterli değildir. Peki yeterli olmayan bir başlangıç olabilir mi? Elbette... Eğer, anti-emperyalist karakterde ve sermaye çevrelere dayanmayan (zaten bu iki özellikten birisinin yokluğu diğerinin de varlığını ortadan kaldıracaktır; bu fizik yasanın Kıbrıs'ta geçerli olmadığını düşünmek saçmadır) bir mücadelenin evresi olarak kurgulanıyorsa, Kıbrıs'ta 1974'ten beri yaşanan "olağanüstü" durumun sona ermesi

pekala bir başlangıç olarak görülebilir. Son seçimlerden birinci parti olarak çıkan AKEL kendi stratejisini gerekçelendirirken benzer bir mantığa yaslanmaktadır. Bilindiği gibi AKEL geçmişte hep Sovyet çizgisine yakın olmakla beraber, birçok açıdan Akdeniz kuşağındaki büyük ve erokomünizme yatkın partilere benzemektedir. Bu nedenle AKEL'in Kıbrıs'ın

Kıbrıs'ta Denktaş karşıtı gösteriler ciddi bir kalabalık toplamaya başladı. Bu kalabalığı belgeleyen fotoğraflarda Avrupa Birliği bayrakları da göze çarpıyordu. Kosova'da, Bosna'da, hatta Arnavutluk'ta binlerce insanın elinde dalgalanan NATO, ABD bayrakları gibi... Buradan ne çıkacağı bellidir... Buradan NATO'nun gelişi çıkar; buradan birkaç tane daha İngiliz üssü çıkar; buradan yine düşmanlıklar çıkar; buradan çözüm asla çıkmaz...

Avrupa Birliği'ne üyeliğini savunması büyük bir sürpriz değildir. Ancak aynı zamanda Avrupa'nın en etkili ve AB konusunda en "acımasız" partisi olan Yunanistan Komünist Partisi ile olan yakın ilişkisi nedeniyle AKEL'in yaklaşımına biraz daha yakından bakmak gerekiyor. Konuya ilişkin olarak değişik görüşleri içinde barındıran AKEL, "Avrupa Birliği'nin emperyalist karakterini kabul etmekle beraber, bu birliğe üyeliğin Kıbrıs'ta çözüme giden yolu açacağına inanmakta"dır. Dolayısıyla AKEL'in politikası, AB'nin mevcut statükoyu bozucu bir rol üstleneceğine dair bir beklentiye dayanmaktadır. Bu politikanın temelinde kuzeyde ve Türkiye'de ilerici hareketin zayıflığının yarattığı bir karamsarlığın da yer aldığını eklemek gerekir. Denize düşen yılana sarılmaktadır. Hiçbir şeyin yerinden oynatmadığı Denktaş rejiminin üstesinden AB'nin geleceğini düşünmek ve buna bel bağlamak, bazı açılardan "gerçekçi" ama bir bütün olarak başarısızlığa mahkum bir stratejidir. Eğer söz konusu olan Kıbrıs'ın bağımsızlığıysa, mandacı politikalarla bunun elde edilemeyeceği

aşıkardır. Geçtiğimiz haftalarda Kıbrıs'ta çok sayıda "bağımsızlık" yanlısı gösteri gerçekleşti. Türkiye'den adaya yığılan çoğunluğa rağmen, Kıbrıs'ta Denktaş karşıtı gösteriler ciddi bir kalabalık toplamaya başladı. Bu kalabalığı belgeleyen fotoğraflarda Avrupa Birliği bayrakları da göze çarpıyordu. Kosova'da, Bosna'da, hatta Arnavutluk'ta binlerce insanın elinde dalgalanan NATO, ABD bayrakları gibi... Buradan ne çıkacağı bellidir... Buradan NATO'nun gelişi çıkar; buradan birkaç tane daha İngiliz üssü çıkar; buradan yine düşmanlıklar çıkar; buradan çözüm asla çıkmaz...

NATO'nun, İngilizler'in, Almanlar'ın çıktığı yerde Denktaş'ın inmesi ise bize züğürt tesellesi bile olmaz. Bu nedenle Denktaş ve rejimine karşı mücadele yürütenlerin elindeki AB bayrağını Denktaş'ı bugüne kadar orada tutan güçlerin pek sevdiğini unutmamak gerekir. Bu güçlerin yalnızca Ankara'da olduğuna inanmak ise tam anlamıyla bir saflık olacaktır... SİP'ten Kıbrıs deklarasyonu Sosyalist İktidar Partisi, Kıbrıs konusunda bir değerlendirmeyi ve acil talepleri içeren bir deklarasyon yayınladı. "Bugün Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve bütünlüğünü tehdit eden, hatta fiilen ortadan kaldıran gelişmeler, bütünüyle ABD öncülüğünde hazırlanan emperyalist planların ürünüdür. 15 Temmuz 1974 yılında gerçekleştirilen faşist darbe ile adanın kuzeyinin işgali ile neticelenen Türk müdahalesi tek bir planın değişik evreleridir" saptamasıyla başlayan değerlendirmede "Avrupa Birliği'nin çözüm üreten bir odak olarak devreye girdiğine ilişkin yaratılan hava bütünüyle yanlıştır. Avrupa Birliği'nin bırakın ABD planları ile çelişen, herhangi bir farklı Kıbrıs politikası olduğu bile tartışmalıdır. Kıbrıs Cum-huriyeti'nin Avrupa Birliği'ne üyeliği, mevcut sorunları çözmeyeceği gibi, yeni sorunları da beraberinde getirecek, hatta adanın bugünkü fiili bölünmüşlüğüne peki'tirecektir" görüşüne yer verildi.

SİP'in acil talepleri 1. Bütün yabancı askeri güçler Kıbrıs'ı derhal ve eşzamanlı bir biçimde terk etmelidir. Bu güçlere Birleşmiş Milletler Barış Gücü adı altında adada bulunan uluslararası birlikler de dahildir. 2. Fiilen ABD'nin bölgeye dönük operasyonlarında kullanılan İngiliz üsleri derhal kapatılmalıdır. 3. Kıbrıs'a Türkiye'den göç hemen durdurulmalıdır. 4. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Avrupa Birliği üyeliğine ilişkin müzakereler durdurulmalı ve şu ana kadar yapılan anlaşmalar iptal edilmelidir. 5. Adanın bir bölümünün ya da tamamının başka bir ülkeye ilhakını savunan ya da bunu bir olasılık olarak gündeme getirenler "savaş propagandası" yapmaktadır. Bu aktörler ister Kıbrıs'ta, ister Türkiye'de, ister Yunanistan'da olsunlar, en kısa sürede yargılanmalıdır. 6. Adadaki ilerici, devrimci çevrelere karşı baskı ve şiddet uygulamak için kurulan bütün yarı-gizli, gizli örgütlenmeler derhal dağıtılmalıdır.

7. Bağımsız, birleşik bir Kıbrıs için mücadele eden bütün anti-emperyalist güçler bu taleplerin hayata geçmesi ve daha uzun vadeli hedefler belirleyebilmek için sistematik bir biçimde biraraya gelmeli ve bir koordinasyon merkezi oluşturmalıdır...

Kıbrıs'ta Çare Nerede?

(5. Sayfadan devam)

noktada bir zamanlar sömürge yönetiminin savcısı olarak hizmet veren Denktaş'ın ulusal değer şampiyonu olarak pazarlanması daha da acı... Bu pazarlamanın gücü Ada halkı üzerinde sınırlı kaldıkça, radikal çare göç ile geldi. Üstelik siyasal ve ideolojik formasyon açısından tam teşekküllü, faşizan bir nüfusla!

Güney AB'ye, Kuzey Türkiye'de kaybedilen anahtara ve -muhalafet açısından-yine AB'ye mahkum

Aydemir Güler

edilmişse, aslında sonuç Kıbrıs'ın tamamında iç dinamiklerin zayıf düşürülmesidir.

Kıbrıs Türkiye'nin çöplüğü, emperyalizmin oyuncağı olmaktan çıkmalıdır. Kıbrıslı kurtuluşu, stratejisini ve değerlerini ona buna pazarlamaktan kurtarılmalıdır. Bunlar gerçekleşebilir. Bir koşulla: üç ülkenin emekçi ve aydınlarını birleştiren bir anti-emperyalist hattın çekilmesiyle.

20 TEMMUZ: İŞGALİN ADI BARIŞ

Kıbrıs Türk halkı olarak baskı ve saldırıların arttığı bir süreçten geçiyoruz. Böyle bir süreçten geçerken egemenler hala utanmadan anavatan nutukları atarak emperyalist işgalin 27.yılıni "20 Temmuz Barış Hareketi" olarak yine kutkadarlar. Evrensel bir dil olan müziğe bile (iki toplumlu koro) karşı çıkan zihniyetlerden barış gelebilir mi ülkemize?

Her yıl olduğu gibi bu yılda son derece şövenist ve saldırgan söylemlerle Kıbrıs Türk halkını var olan statüyü korumaya davet eden T.C generalleri ve onların uşakları kurdukları faşist örgüt UHH ile de halka göz dağı vermeye çalıştılar. Halkın parası ile tatil köylerinin müzikli lokantalarında ve casinolarda işgalin yıl dönümünü kutlayan egemenler ülkede yaşanan ekonomik krizden hiç rahatsız görünmüyorlardı.

Egemenler ve onların faşist örgütü UHH 20 Temmuz'a karşı çıkanları "vatan hainliği" ile suçluyorlar.

Nazım Hikmet'in dediği gibi; bizi vatan hainliği ile suçlayan KKTC devletinin vatandaşı olmayı reddediyoruz.

Çünkü bu vatan egemenlerin çiftliğidir, kasalarıdır, çek defterleridir...

Çünkü bu vatan T.C emperyalistlerinin, ABD'nin ve İngiltere'nin üsleridir, donanmasıdır, topudur...

Çünkü bu vatan hala "kokuşmuş karanlıktan kurtulmamaktır!..

Öyleyse biz vatan hainliğine devam edeceğiz.

Özlemine duyduğumuz vatan, özgür, bağımsız, sosyalist bir vatan, insanın insana kulluğunun ortadan kalktığı bir vatan.

Ne zaman anti emperyalist, bağımsız, birleşik bir Kıbrıs düzeni kurulacak, bizler ozaman bu vatanın evlatları olacağız.

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

Bu "Duygusal Aşk" Nereye Kadar?

Son dönemin öne çıkan hastalığı, küsme darılma hastalığı olmaya başladı. "Ama onlar bizi sevmez. Ama onlar bize söver" vs.

Oynamaya gönlü olmayan gelinin "yerim dardır" demesi gibi CTP Kurmayları da son dönemde "bize sövüyorlar" deyip işin içinden çıkmaya çalışıyorlar. Ülkemizde hiçbir zaman bu günkü gibi halk yığınlarında "birlik bilinci" bu denli rağbet görmedi. Başta CTP tabanı olmak üzere tüm emekçi yığınlar, Denktaş Rejimi'ne ve TC Devleti'ne karşı birliğin olmazsa olmaz olduğunu kavradı. Ama bu birliği kavramayan CTP Kurmayları "neden birlik?" ve "zorunlu birlik" yaklaşımlarına karşı aşırı "duyarlı" ve agresif oluyorlar.

Başta KSG olmak üzere YBH ve birçok çevrenin "neden birlik sağlanamıyor?" sorusuna dönük ortaya koydukları CTP Kurmayları "sövgü" olarak lanse ediyorlar. Gerek yayın organlarında, gerekse toplantılarda içerikten ısrarla kaçıp zemini "dedikoduya" indiriyorlar. Oysa sorun açık. **Birlik olunmalı.** BMBP'nin "**Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz**" şiarı net. Bunun için devasa bir güçle başedebilmek için güçleri birleştirmek tarihi bir zorunluluktur. Gelip "neden birliğe ihtiyaç yok" yaklaşımlarını tüm halka anlatmaları gerekirken; KSG, YBH v.s. çevreleri "düşmanlık yürütmekte" suçlamaları anlaşılmalıdır. Bu yaklaşım duygusal mı? Yoksa "birlik şiarını" gömmek mi?

Bilinmelidir ki halk güçlerinin güçlü talebi olan "birlik" arzusunun önünde ayak sürüyen tüm güçler eriyecektir.

18 Temmuz 2000'den 12 Temmuz 2001'e bu süreç görüldü. Yarın yeni ve daha organize saldırılar kapıya dayandığında bu birliği ne kadar engelleyeceksiniz? TC ve Denktaş Rejimi UHH'sı ile, Türk-Metal Sen'i ile yeni sendikalar yasası ile, medya bombardımanı ile "Kıbrıs Eylem Planını" ileriye götürecektir.

Bunlar yaşanırken BMBP hala "birlik olunsun mu, olunmasın mı?" tartışmasını aşmak zorundadır. Sözümona "**yerim dardır**" deyip oynamayan gelini ne kadar bekleyeceğiz?

Kendilerine vatan sever diyenlere ve Ecevit'e tapanlara bir hatırlatma yapmadan gecemeyeceğim.

14 Temmuz 1999 Çarşamba günü Milliyet gazetesinde bir röportaj okumuştum Prof. Haluk Ülman, 54 denizcinin hayatına malolan trajedinin bilinmeyen yönlerini Milliyet gazetesi yazarı Azer Bortaçına'ya anlatıyor. "Nikos Sampson 14 Temmuz 1974 "adanın Yunanistan'a ilhaki" amacıyla Kıbrıs'ta darbe yaptı. Sampson'un bu eylemi üzerine Kıbrıs'taki statünün garantörü Türkiye, ordusunu harekete geçirdi ve Türk birlikleri 20 Temmuz'da adaya çıktı. Türk istihbaratının Türk bayrağı çekmiş Yunan gemilerinin Kıbrıs'a doğru gittiği duyumu üzerine Ankara Washington nezdinde girişimlerde bulundu. Görüşmelerden sonuç çıkmayınca Türk Hava Kuvvetleri'ne bağlı savaş uçaklarınının 21 Temmuz'da gerçekleştirdiği bombardımanda, daha sonar Deniz Kuvvetleri Komutanı olacak olan emekli Oramiral Güven Erkaya'nın yönetimindeki Kocatepe muhribi sulara gömülürken, 54 denizci şehit oldu."

1974'de dönemin Dışişleri Bakanı Prof. Dr. Turan Güneş'in danışmanlığını yapan Haluk Ülman, New York'ta Waldorf Astoria Otel'i'nde dinlediği bu olağanüstü öyküyü özetledi. Prof. Dr. Ülman, Milliyet'in sorularını yanıtlarken, Kissinger'in otelde ziyaret ettiği Turan Güneş'e, kendisinin de bulunduğu odada anlattığı "o gece"yi şöyle naklediyor. "Waldorf Astoria otelinde kalırken dönemin Dışişleri Bakanı Henry Kissenger, Güneş'i ziyarete geldi. Kissenger'in bize anlattığına göre, Türk Genel Kurmayı Türk bayrağı çekmiş bir Yunan savaş gemisinin Kıbrıs'a doğru yol almakta olduğunu Başbakan Bülent Ecevit'e bildirince, o da hemen Kissenger'a telefon açıp uyarı. Geminin hemen geri çevrilmesini istemiş. Vakit ABD'nin doğu yakasında gecenin yarısı ve Kissenger, uzatmalı sevgilisi Nancy'nin yanında yatıyor. Kissenger, Ecevit'in telefonu üzerine ABD istihbaratıyla temasa geçmiş ve onlardan "hayır, Kıbrıs'a giden bir Yunan savaş gemisi yok, giden bir Türk

muhribidir" cevabını almış. Ecevit, Kissenger'ın anlattıklarına inanmamış ve Dışişleri Bakanı'na, "Yunanlılara söyleyin, eğer geri dönmezse batırırız" demiş. Kissenger'de Ecevit'e "aman yapmayın, kendi geminizi batırırsınız" diye uyarı. Tartışma uzayınca Nancy uyanıp, ne olduğunu sormuş. Kissenger Nancy'ye olanı anlatınca, o da "sana ne oluyor? Batacak olan ABD gemisi mi? kendi gemisi. Batırırsa batırsın. Kısa kes, uyuyamıyorum" diyerek yorganı başına çekmiş. Nancy'nin azarından sonra ısrardan vazgeçen Kissenger, "sen bilirsin Bülent, batırılacak olan batır" deyince olan olmuş. Kocatepe, Türk savaş uçakları tarafından bacasından bombalanıp, batmış. Kissenger bu hikayeyi anlattıktan sonra "olur böyle şeyler, bizde Vietnam'da kendi gemilerimizi bombalayıp batırmıştık" deyip, uzun uzun gülmüştü."

Kissenger'in "o gece"yi Ankara'ya ilk gelişinde Ecevit'in evindeki kahvaltıda da anlattığını belirten Haluk Ülman, "Kocatepe'nin batışı hazin bir olaydır tabii. Ama burada bizimkilerinde gafleti var. Kissenger defalarca uyardı ama bizimkiler inanmadılar. Çünkü o sırada Amerika Yunanistan'ı tutuyor gibi bir izlenim vardı" diyor.

Şimdi, sayın "vatan severlere" ve Ecevit'i Türklerin kurtarıcısı olarak Kıbrıs Türk halkına lanse edenlere soruyorum; Kocatepe'nin batırılışı bir tesadüf müydü? Kendi gemisini batırmadan önce telsizle bağlantı sağlanabileceğini düşünecek kadar kafası çalışmıyor muydu sayın Ecevit'in? Kocatepe'nin batırılışı Kıbrıs Türk halkına nasıl anlatılmıştı? ABD'ye kafa tutarak Kıbrıs'a çıkarma yaptığını söylediğiniz Ecevit, neden gemi batırmak için Amerika'dan izin alma gereğini hissediyordunuz? Daha çok soru sorulabilir tabii ama uzatmayalım. Her yıl kutladığımız sözde barış hareketinin, başlangıcından bu güne kadar Türkiye halkına ve Kıbrıs Türk halkına neler kaybettiğini biliyorsunuz. Bizler de biliyoruz. Artık vatan, millet, anavatan safsatalarınıza kimseyi inandıramazsınız.

DÜNYA EKONOMİK KRİZİ VE EKONOMİK KRİZ YÖNETİMİ

Bugünlerde Dünya ekonomisinin krize girme ihtimali üzerine çok konuşuluyor. İyi ama bu konuşmalara krizin göbeğinde işten atılan işçiler eminiz gülüyorlardır. Dünya ekonomisi krizde değilse bizim halimiz nedir diyerekten! Dünya ekonomisi dünya emperyalist ekonomik zincirinden oluşuyor.

Burjuva ekonomistler dünya ekonomisinin krizinden bahsettiklerinde esas olarak "gelişmiş", yani emperyalist büyük güçlerin ekonomisi hakkında konuşmaktalar. Esas olarak da Amerika, Avrupa Birliği ve Japonya.

Diğer ülkeler adamdan sayılmıyor. Oralardaki krizler krizden sayılmıyor. Mesela Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'taki krizler krizden sayılmıyor. Kontrol edilebilir krizlermiş. Dünya ekonomisini pek etkilemezmiş. Vs.

İşin aslında büyük güçlerin ekonomisinde krizin oluşmamasının nedeni dünyanın tüm diğer ülkelerinin bu büyük güçler tarafından kullanılabilmesine doğrudan bağıntılıdır. Bu kullanılabilirliğin bir parçası da geri kalan ülkelerde krizlerin düzenlenmesidir. Hani dedik ya kriz yönetimi krizi yönetmek için kriz üretimine, mümkün olduğunca kontrol edilebilir kriz üretimine doğrudan bağıntılıdır. Yöntem budur. Şu sıralarda Türkiye ve Arjantinde mevcut kriz işte bu tür bir krizdir. Tüm dünya sistemi krizde işin aslında. Ama bu krizin büyük güçlerin ekonomisini etkilemesine, onu "krize sokmasına" izin verilmeyecek. Bu da büyük güçlerin ekonomisinin gereği ne ise tüm diğer ülkelere yaptırmaktan geçiyor. Mesela bu günlerde geri ülkelerde "üretimi artırmak" olsa olsa büyük güçlerde krizi artırmak olur. Türkiye ve Arjantende üretim kesilecek. Aynı zamanda üretici ve tekkait tüm kesimlerin gelirleri düşürülecek. Böylece büyük güçler borç verirken, bu borçların faizleri ve esas paraları da ödenecek. Yani büyük güçlerin ellerinde birikmiş olan aşırı sermayeye üretim yapmadan aşırı kar yapma imkanı sağlanacak. Bu kadarı yetmediği için Devlet ve özel sermayenin elindeki tüm mallar kelepçir olarak bunlara satılacak. Bu fabrikalar, tarlalar, ticarethaneler, bankalar ve finans kurumları büyük güçlerin ucuzca kapatıp, dünya çapındaki üretimlerinin parçası olarak daha az üreten ve tekel fiyatı ile satan şirketlere dönüştürülüp büyük sermayeye büyük para kazanma imkanı oluşturulacak.

Burada bizim Koçlara, Sabancılar, Eczacıbaşılar belirli paylar verilmiş benzer. Şimdilik. Esas olan bizim yeni yetmeleri devreye sokmak, onların aç gözlerine birkaç

milyon savurmak, onlara savaşlar yaptırmak, onlara tüm borçları ödertirmek için katliamları örgütletmektir. Sonra hem yeni yetmeler, hemde eskiler iyice kenara sıkıştırılacaklar. Ve seyredin bu aptalları. Tıpış tıpış yapacaklar kendilerinden beklenenleri. Aç gözlü aptal herifler. Vatan millet düşmanları. Büyükler de hapı yutmak üzere.

Yapın yapın. Ne derlerse yapın. Biz onların dediğini yapmayız derken bile onların istediklerini yapmaktasınız. Saddama ve Milosoviçe bakın. Yapın. Emperyalist sistemde size verilen görev kendi milletinize eza cefa karşılığı birkaç milyon dolardır. Büyüklerin işine gelen işler yapmak ve bunun karşılığı olarak kendinizi zenginleşen büyük başlar sanmaktır. Yapın. Yiyin. Afiyet olsun. Ölüm tugaylarını hazırlamayı unutmayın. Türkiye'nin ve Kıbrıs'ın en değerli evlatlarını katletme hazırlığından geri durmayın. Yoksa babanız kızır size! Bir elle verip iki elle aldığı borçlardan vermez sonra. Sizin o borçları ödemeniz için vatandaşı aç açık bırakmanıza yardımcı olmaz sonra! Ne Kemal Derviş'i gönderir, nede silah ve işkencevi ve iç savaş eğitmeni ajanlarını.

Bu arada büyük güçler arasında da problem var.

Dünya krizini yönetmek için her ne kadar el ele verip sadece geri kalan ülkeleri haşat etmek isteseler de mümkün olmuyor. Bu denklemde Japonya hapı yutmuş durumda. Krizin yükü onun da sırtına yıkılıyor. Sıra da Avrupalılara gelmekte. Amerikalılar İngilizlerle birlikte Finans ve Ham madde-esas olarak petrol- kontrolü üzerinden Avrupalıları da kullanıyor. Bu sıralarda zorlamaya da başlayacak. Şürece içinde bu iş ABD'nin tüm diğerlerini zorlamasına dönüşebilir.

Seyre delim ve görelim. Bakalım nasıl halledecekler bu krizin kendilerine düşen payını bölüşme işini! Bizce Avrupalılar dahala isteseler de istemeseler de tıpış tıpış yüklenecekler yükün bir kısmını. Yoksa işler fena olur ve Avrupalılar altından kalkamazlar.

Türkiyedeki bizim barbarlarımız onun için sırtlarını Avrupalardan ziyade Amerikaya bağlamada kararlıdır. Amerika Türkiye İsrail. Allah akıl fikir versin size baylar! Sonunuzu Allah hayreyleye! Millet ise sizin yaratacağınız badirelerden güçlenecek çıkacaktır. Türkiye ve Kıbrıs'ta emperyalizmin zincirini kırarak çıkacaktır.

Herkes yerini tespit etmeye başlasın!

Fidel Denktaş dahil!

Komik düşüncenin komik yorumu...

ANKA KUŞU

A. Savaş

Bir ihtimal daha var, o da ...

Üstteki başlığa bakıp da karamsarlık yaydığım düşünülebilir...

Bu başlığın devamı genellikle şöyledir: "O da ölmek mi dersin?"

Tam tersi, son çare olarak gündeme gelen, daha doğrusu çaresizliğin, aczin ifadesi olan bu üstteki anlayış değil bu yazıda vurgulamak istediğim.

22 Ağustos tarihli AVRUPA gazetesinde, "Avrupa'dan mektup..." köşesindeki "DÖRT OLASILIK" isimli makaleyi okuyunca ilk aklıma gelen başlık bu oldu.

Bu işte bir terslik var diyeceksiniz belki...

Haklısınız da, yazı yazılmadan başlık atılmamalı derim ben de. Başlık içeriğin aynası olmalı...

Lakin, "Avrupa'dan mektup..." isimli makaleyi okuyunca "Bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin?" sözlerinin kafama takılması aslında hiç de yersiz değil. Tersine, sözkonusu makaleye kendi başlığı olan "DÖRT OLASILIK"tan çok daha uygun olurdu "Bir ihtimal daha var, o da ölmek (ya da teslim olmak) mi dersin?" diye başlık atılması...

Bir kere "DÖRT OLASILIK" yazısının yazarı kendine, dolayısıyla da halkına ve onun mücadelesine olan inancını, güvenini yitirmiş bir durumdadır.

Sıraladığı "DÖRT OLASILIK"ı bakıldığında görülecektir ki, dördü de bizim dışımızda, emperyalist güçlerin inisiyatiflerine, daha da doğrusu onların çıkarlarına, çatışmalarına ve güçlerine dayanan olasılıklardır.

Peki ama, tartışılan Kıbrıs sorunudur...

Yani bizim sorunumuz, bizim geleceğimiz.

Yani Kıbrıs halkının kaderidir.

AVRUPA gazetesi emperyalistler açısından "DÖRT OLASILIK"tan bahsetse söyleyecek sözüm olmazdı belki ama, bu durumda BEŞİNCİ OLASILIK ortaya konmalıydı.

Emperyalizmin "DÖRT OLASILIK"ına karşı -aslında dördü de aynı kapıya çıkar, Kıbrıs ve halkı üzerinde tahakküm- Kıbrıs halkının, emekçilerin, devrimcilerin, anti-emperyalistlerinin olasılığı:

Anti-emperyalist, bağımsız, birleşik Kıbrıs...

KAMPLAŞMAYALIM?

CTP üst yönetimi "kriz yönetimi" oyuncağının işini bitirdi. Şimdi yeni bir oyuncak icad etti. Kamplaşmak.

BMB Platformu iktidar alternatifi bir siyasi güç olarak ortaya çıkıp ta sol böyrece bir "kamp" oluşturursa, karşı taraf da, yani sağcılar da kamplaşarlarmış?

"Kriz yönetimi"nin ne kadar burjuva işbirlikçi bir siyaset olduğunu anlatmıştık. O dönemin mevcut şartlarında burjuvazinin CTP'ye gel birleşelim, krizi birlikte çözelim diyemeyecek durumda olduğunu da tespit etmiştik. Yani CTP'nin sağcı üst yönetiminin burjuva işbirlikçi siyaset tespitinde bile aşırı derecede beceriksiz olduğuna, "kriz yönetimi"nin CTP'nin sağcılarını için bile işe yaramaz bir siyaset olduğuna değinmiştik.

Dediklerimiz oldu.

Hep böyle oluyor ne hikmetse!

CTP yönetimi "kriz yönetimi" lafını bile duymak istemiyor.

Ama bizim hafızamız güçlüdür yoldaşlar.

Size ve size destek olan sendika önderlerine unutturmayacağız o günleri. Asla!

Sadede gelelim.

Siyaseti sınıf mücadelesi olarak ele almak, siyasette temelini sağlama almaktır.

Sağcı saflarda kamplaşmak solcular birleştiği için otomatikman ortaya çıkan bir gelişme değildir. Koskoca ikinci dünya savaşında sağcılarının bir kısmı, koskoca Stalin'in koskoca Sovyetler Birliği ile birlikte kamp kurdu. Üç beş faşist de kendi aralarında.

Kıbrıs'ta BMB Platformu iktidar alternatifi olarak ortaya çıktı diye sağın kendi arasında birleşeceğinin garantisini nereden çıkarıyorsunuz? BMB Platformu ortak bir iktidar alternatifi olarak ortaya çıkar çıkmaz UBP ve Eroğlu o kadar telaşlanacak ki, hemen Denктаşın kucağına oturacak... öyle mi?

Vah gülüm?

BMB Platformu ortak olarak iktidarı hedefleyen bir kurumlaşma oluştursun ve bundan korkan Eroğlu Denктаşa gitsin.

Bizim kabümüz bu?

Yeter ki o günler gelsin baylar!

BMB Platformu o günleri yakalama imkanına 18 Temmuz 2000'lerde sahipti. Söleu sağcılarımız sayesinde kaybettik o şans.

Şu anda öyle acil bir sorun yok sağ açısından. BMB Platformu onları tam bir yenilgi ile yüz yüze getirecek, onların burjuva düzenini yerle bir edecek ve Kıbrıs sorununu kendi tavrı ile çözmeye girişecek bir durumda değil.

Tabii ortaya çıkmakta olan AB taraftarları ile UHH'nin

başını çektiği "anti-emperyalistler" (allah başımızdan eksik etmesin) arasındaki kamplaşma başka bir sorun.

Sizin derdiniz bu kamplaşmanın açık seçik oluşması değil mi?

Eh işte böyledir?

Bazıları bir siyaset atarlar ortaya, sonra da ardında durmaya geldimi kaçacak delik ararlar.

AB çatısı altında çözüm mü, değil mi baylar?

Malum olduğu üzere biz AB'nin emperyalistliğini biliriz. Pek sevmeyiz de. Ama madem CTP ve YBH ve çoğunluk yoldaşlar o kadar AB'cidir, bize uymak düşer. Hadi AB çatısı altında çözüme!

Ne oldu?

Gene mi KSG sorun?

KSG sorun değil!

Kabül dedik size. Ve biz kabul dersek uyarız da. Siz de bilirsiniz bunu.

Siz ne dediğini ve ne istediğini bilmeyen, ettiğiniz lafın nereye gideceğini bilmeyen gevezelersiniz!

Sorum bu!

Biz Birleşik Cephe Hükümeti diye yola çıktık. Biz Kıbrıs sorununu çözmek için dünya emperyalist sistemini, bu zinciri Kıbrıs'ta kırmamız gerektiğini ilan ettik. O amaçla çalışıyoruz. Başaracağız da.

Ya siz AB'ci CTP ve YBH yöneticisi yoldaşlar? Siz o tuttuğunuz yolu sonuna kadar sürdürmeye geldi mi hemen kenara çekiliyorsunuz. Hemen o yola kendi elinizle mayın dölüyorunuz.

Hadi yahu?

AB çatısı altında çözüm için BMB Platformu'nda birleşelim? Birleşik Cephe Hükümeti için değil!

Hadi benim açmaz güllerim!

Kamplaşma olacaksa olsun!

Arkamızda kapı gibi AB var.

Bu korku niye?

Kim ARMAĞAN etti size bu korkuyu?

Galiba bizim arkamız daha sağlam. Korkuyu onun için yeniyoruz.

UHH'lı yoldaşlara, Denктаş ve Hasipoğlu gibi yoldaşlara sahibiz!!!

Bizim zaferimiz garantilenmiştir. Değil mi UHH'lı yoldaşlar?(sahi KSG ve UHH anti-emperyalist cephe hükümetini ne zaman kuracak? Rauf Kastro yoldaş hemen yapalım biz bu işi, yoksa gecikeceğiz ha. Türkiye'deki Mesut Yılmaz denilen AB taraftarı emperyalist uşağı zemin kazanmaya başladı baksana. Acele edelim oldu mu?)

Kamplaşma olacaksa işte böyle olmalı.

Tevekkeli değil CTP kamplaşmadan korkuyor?

Kıbrıslı?

Elif Kara

1980'lerde yani Thatcher'ın başbakanlık dönemlerinde İngiltere'de yaşayanlar önemli bazı kavram değişikliklerini hatırlayacaklardır: Hasta ve öğrenci kelimelerinin yerine 'müşteri' kelimesinin kullanılmaya başlandığı dönem. Özelleştirme politikalarının hızla yürürlüğe girdiği dönem. Medyada hasta ve öğrenci kelimelerinin yerine 'müşteri' kelimesini kullanılmaya başlandı. Bu tartışmaların sürdüğü sıralarda devletin elinde işler vaziyetteki önemli teşekküller de elden çıkarılıyordu. Gene bu dönemde AB'ye girilmiş, British'den British'e kampanyaları başlatılmıştı. Bir taraftan kendi malları için ortak bir Pazar ayarlanırken diğer taraftan medyanın yardımlarıyla dıştan gelecek malların içerde Pazar bulmasının önü kesilmeye çalışılıyordu. Tüm bu oyunlar bir tek şeye hizmet etmek içindi. Kar'a. British'den British'e mal alım satımında milliyetçiliği öne çıkaranlar aynı British'in cebinden çalabilmek için de öğrenci veya hasta olmasını bir tarafa atıp onu MÜŞTERİ ilan ediyordu. Halkı müşteri ilan eden devlet üç beş kişinin kar'ı için en iyi çalışır vaziyetteki iş yerlerini satıyordu. Kar söz konusu olduğunda milliyetçilik bir kenara atılıyordu. Adı ticaret (business) oluyordu ki akan sular durur. British'den British'e alış

veriş sloganlarının sürdüğü sıralar kar oranları yüksek devlet işletmeleri de çok uluslu işletmelere satılıyor. İngiltereye girişler daha da zorlaştırılıyor ama 50 bin poundun varsa tamam deniliyor. Bu mu milliyetçilik? Kimin milliyetçiliği?

Bu dünyanın her yeri için böyledir. Milliyetçilik egemenlerin elinde oyuncaktır. İşlerne geldimi, karları için kullanabildikleri ölçüde milliyetçidirler. 60'lı yıllarda burjuvalaşmayı gözüne kestirmiş Kıbrıs Türk küçük burjuvaları daha da baskın çıkmışlar YASAKlarla bu işi çözmüşlerdi. Rum'dan mal almak: YASAK. Amma kimin için yasak? Cebindeki paranın gece gündüz hesabını yapan, 'acaba ay sonuna kadar yetişmesi için başka neyi kısılabirim' hesabı yapanlara yasaktı. Kar etmek gayesiyle alış veriş yapmayanlara Rum'dan alış veriş yapmak yasaktı. Hemen Türk'lükleri söz konusu edilirdi. Türk Türk'ü düşünmeliydi, alış verişini Türk'ten yapmalıydı. Ayrıcalıklı iki üç Türk'ün Rum'dan satın aldıklarını almaları lazımdı. Böyle yapılırsa Türk'lüğümüze leke sürülmezdi. Zavallı(!) bu kar sevdalılarını kendilerini Türk halkı için feda ediyorlardı. Halk Türklüğünü(!) kaybetmeden gereksinimleri karşılansın diye kendilerini feda(!) edip, halk için Rum'dan alış veriş yapıyorlardı. Rum'dan üçe alınan malı halka beşe satarak köşe dönüyorlardı. Bu hizmete karşı çıkarılan vatan-millet haini ilan edilip dayakla hizaya getirilirdi. İşte Kıbrıslı'dan da bir milliyetçilik örneği!!

DENEME

Sömürge insanının psikolojik yönü

Bir tarafta sömürgeciler tarafından bir türlü bölüşülemeyen kıymetli inci; Akdeniz'in ortasında, stratejik ve jeopolitik öneminden dolayı binlerce yıldır sömürülen zavallı Kıbrıscık. Bir tarafa ise kan ve gözyaşıyla paramparça edilmiş, kuzeyde ve güneyde sömürgeleştirilmiş Kıbrıs halkının trajik gerçekliği...

Ancak sömürgeciler tarafından sahnelenen uzun metrajlı bu garip drama, kuzeydeki halkın "Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz" şiarıyla sarsılmaya başladı. 18 Temmuz 2000'den sonra kuzey halkının sömürgecisine karşı başlayan öfkesi ve hareketliliği zaman zaman sekteye uğrasa da halen devam etmekte. Peki Kıbrıs Türkünü buna zorlayan neydi? Ne oldu da halk, sözde kurtarıcısına karşı bağımsızlık istemiyle başkaldırabilirdi?

Her sömürgeci rolüne soyunmuş ülke, sömürgeleştireceği ülkenin insanlarına bazı kurallar, sıfatlar dayatmak zorundadır. Sömürgeleştirilen insan her zaman aşağılanır. Aşağılanmalıdır da, bu oyunun temel kuralıdır. Sömürgeleştirilenin yetersizliği, zayıflığı ortaya konulmalıdır ki, sömürgeci tarafından korunması gerektiği öne sürülebilsin. *Valilik* kavramı bu noktadan doğacaktır.

Sömürgeleştirilmeye çalışılan her toplumun, sömürgecileri tarafından belirlenmiş bir yüz kızartıcı özelliği vardır. Örneğin, Kıbrıs Türkünün TC medyası tarafından belirlenen toptan *tembellik* özelliğine sahip olması gibi... Bir yandan asimilasyon (Türkleştirme) politikası, halka pompalanmaya çalışılırken, erdemli sömürgeci diğer yandan da Kıbrıs Türkünün genetiğinde var olan farklı bir sıfatı keşfetme konumundadır. Bu bir kenara, Kıbrıs Türkünün nankörlük gibi anlaşılabilir bir niteliği daha saptanmıştır. Sömürgecisinin, onun için yaptığı tüm yatırımları har vurup harman savurmuş, heba etmiş, yine sömürgecisinin, onu eğitime çabasına yeterli kadar cevap alamamıştır. Aslında sömürgeci, sömürge ilişkisinin ortadan kalkmasına yol açabilecek hiçbir katkıda bulunmamıştır. Onun, sınıfsal çelişkidен yararlanarak uşaklaştırılabildiği küçük bir azınlıktan başka, hiç kimseye katkısı yoktur. Olamaz da zaten. Sömürgecinin var olabilme koşulu kendi için yarattığı sahte ihtiyaçtır.

Düşük ücretler, ilerisi olmayan bir gelecek, önceden kotarılan seçimler, politik atamalar, onu içinde dahi isteksizleştirmiştir. İşsizlik, göç, gün be gün yok olmasına sebep olmuş, barış için inisiyatif koyamaması, umutlarını çökertmiştir. Sömürgeleştirilen insan, tarih ve toplumdaki uzaklaştırılmış, her türlü özgür rolü elinden alınmış, tüm kültürel ve toplumsal sorumluluğu gaspedilmiş kişidir. Kıbrıs halkının kendine olan bu özgüvensizliği, bir mandadan kendine daha iyi bir manda (AB) seçme isteği, ihtiyacı, tesadüf müdür? Bağımsızlık ve özgürlük, onun için ulaşılması zor bir hayaldir. Tam olarak kimdir? Nedir? Neye aittir? Bütün bunları cevaplayabilse bile bağımsızlığın bedelini ödemeye hazır mıdır? Sömürgeleştirilen başkaldırısının sömürgecisi tarafından, şiddetle bastırılmaya çalışılacağından emindir. Sömürgeci, geçmişte mutlaka kan dökmüştür ve bunu zaman zaman da ona, tehditvari bir şekilde hatırlatmanın yollarını bulacaktır.

Peki bitmek tükenmek bilmeyen bir diyeti ödeme ve kendini inkar politikası ne zamana kadar sürdürülebilir? Marx

"Proleteryanın sırrı, kendi içinde burjuva toplumunun yıkılışını taşıyor olmasıdır." der. İşte sömürgeleştirilen ve sömürgeci arasındaki ilişkide de bu denklem söz konusudur. Bu sistem, istikrarsızdır ve içinde taşıdığı çelişkilerle dengesi sürekli tehdit altındadır. Başkaldırının koşulları, sömürgeci tarafından yaratılmıştır.

Er ya da geç, sömürgeleştirilen, bu ağır diyetin ödemekle bitmeyeceğinin farkına varır. Sömürge koşulları, onun boynuna asılmış ağır bir tasmadır ve ondan ancak kırılma kurtulabilir. Bugüne kadar kendi coğrafyasından koparılmış, ona ait olmayan bir kültürle şekillendirilmeye çalışılmıştır. Başkaldırılar, şimdiye kadar kabullendikleri her şeyi inkar edeceklerdir. Kendi coğrafyalarına, kendi kültürlerine ve kendi dillerine, şivelerine ani bir dönüş yapacaklardır. Artık onlara ait olan her şey güzeldir. Havası, denizi, hellimi, küfürlü söylemleri... Sömürgecisine karşı başarıya ulaşabilmek için kendi dayanışmasına sarılacaktır. Ve ona göre artık sömürgeciye ait olan her şey, herkes suçludur. Niçin ve hangi koşullar yüzünden ülkede oldukları sorulmayacaktır. Burada belirgin bir ezilen ulus milliyetçiliğinin ortaya çıkması söz konusudur. Yıllarca bastırılmış ve yaralanmıştır. Şiddetli bir öfke duyması kaçınılmazdır. En dar kılıplara yapışıp kalacaktır. Yeni bir değişim içindedir ama, insanlıkla barışık değildir. Dayanışma geliştiremez çünkü sürekli şüpheli ve güvensizdir. Sömürgeci reddedilmiştir ama onun yüreğinde açtığı yaralar tedavi edilemez haldedir. Başkaldırması olsa bile sömürgecinin onun için çizmiş olduğu portreden kurtulamayabilir. Sömürgecinin aldatmacasını onaylamaya devam eder. İkisi de aynı sahnededir ve roller, kişilikler başkaldırıcı heasaba katmamış olsa bile (ki bu da sömürgecinin kendi kendini kandırmasıdır. Başkaldırıcı koşulları, sistemin yürütmesi için uygulaması zorunlu kurallardır) halen sömürgeci tarafından belirlenmektedir.

Kaba anlamda içe kapanıklık ve sınıfsal temelde dayanışma geliştirememesi, etkinin yarattığı doğal ama köleleşmiş tepki, sömürgecilerin ve uşakların isyanı kolay bastırmalarına sebebiyet verebilir. Sınıf temelinde dayanışma geliştiremediğin, yıllarca burada yaşamış en az senin kadar bu topraklara emek vermiş ve artık onun iradesi dışında da bu coğrafyanın onu şekillendirmeye başladığı göçmen kardeşin, sömürgecinin tarafından sana karşı büyük bir güç olarak kullanılacaktır.

Günümüzde başkaldırının zaferi, gerici ve kalıplaşmış, salt ulusal ya da etnik çıkışlarla kazanılmıyor. Öfke, yerini akılcı, ilerici ve geniş perspektifli politikalara bırakmalı, güvensizlik terkedilmeli, sınıfsal dayanışma geliştirilebilmelidir.

*Kapatın el kapılarını bir daha açılmasını
Yok edin insanın insana kulluğunu
Bu davet bizim.*

*Yaşamak tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşesine
Bu hasret bizim.*

Nazım Hikmet

**Bu memleket bizim,
emeğiyle yaşayan hepimizin...**

Bugün de durumda değişen bir şey yok.

Adanın kuzeyindeki 'Kıbrıslı' dediklerimizin içinde 74'de binbir dalavereyle güneyden kuzeye geçirilmişler var. Dalavereyle diyorum çünkü o zaman üslerdeki halkın temsilciliğini üstlenmişler, kuzeye taşınacağı haberi geldiğinde 'yerimizi yurdumuzu bırakıp nasıl gideriz' sorusunu sormaya başlayanları 'kuzeyde anahtarlarınız hazır, bırakacaklarınız fazlasıyla tedarik edilecektir' vaatleriyle halkı aldatarak ses çıkarmadan kuzeye geçmelerine yardımcı olmuştu. Tabii anahtar çok!

Bırakın fazlalığı kafasını sokacak ev bulamayıp Kıbrısı terketmek zorunda kalanlar da çok.

Kuzeyde bunların yanında Türkiye'den getirilip yerleştirilenler de var. Acaba bunu niçin yaptılar? Güneyden getirdiklerini rahatlarını sağlayacak şekilde yerleştirmeden, dış ülkelere kaçma yolları gösterilirken niye yerli halk için yabancı olanları getirip yerleştirdiler. Güneyden ilk göçmenlerin geldikleri zamanlarda kuzeyli ile güneyli Kıbrıslılar diye yapay bir ayırım vardı. Yapay. Uzun sürmedi iç içe geçmiş aileler dolayısıyla bu ayrıcalık kalktı. Ama Türkiyeden getirilenler bu Kıbrıs'lı dediklerimizle kaynaştırılmamaya özen gösterilerek yerleştirildiler. 'Kıbrıslının burnu havada böyle yerlere zaten gidip yerleşmez' diyerek kendilerini haklı çıkarmanın rahatlığını da sağlayarak, getirdikleri bu halkı yerliyle doğrudan temas etmelerinin zor olduğu yerlere yerleştirmeye de özen gösterdiler. Omorfo'da çok ucuza portokal toplama işçisine mi ihtiyaç vardı? Bu insanların içinden çalışabilenler, işveren tarafından ayarlanmış otobüslerle sabahın beşinden evlerinden alınırlar, akşamın yedisine kadar en ucuz fiyata çalıştırılırlardı. Yerliyle hiç

bir suretle karşılaştırılmadan tekrar geri köylerine getirilirlerdi. Yalnız portokalda değil, dikiş işinde, Haspolat'ta da aynı şekilde çalıştırıldılar. Seçim zamanında da oylarını, kendilerine iş verene verdiklerini de söylemeye gerek yok herhalde. Bunların varlığı kuzeylilerin güneyden gelenlere karşı ilk başlarda, az da olsa, olan tepkilerini tamamen yok etmişti. 'Göçmen güneylilere her şey sağlanıyor, 63'den beri eziyet çeken bizdik bize bir şey yok' diyen kuzeydekilerle, 'herşeyimiz gitti ne hallere düştük diyen güneyden gelenler belli bir zaman sonra Türkiye'den gelenlerin farkına vardılar. İş için para için itirazlarının pek kaale alınmadığını, Türkiye'den getirilenlerin yedek işçi gücü olarak hazır beklediğini gördüler.

Birbirine düşman iki emekçi kitlesi yaratarak yolunu bulmak egemenlerin her zamanki taktikleri. Halkın sınıf bilincinin gelişmesinin yollarını tıkama savaşı verenler, milliyetçilik dersleriyle buna ön ayak olanlardır. Bu hainlerin ekmeğine bal sürmeye devam etmek isteyenler, sahte vatanseverler de aynı şekilde bölücülük yaparak aynı şeyin devamlılığını sağlamaktadırlar. Adamlar kendilerini solcu ilan ederler, kurtuluşumuz sosyalizmedir derler, tüm çabamız emekçilerin kurtuluşu üstüne ne kadar tekerleme varsa sıralarlar iş pratik hayata gelince herşeyi doğum belgesiyle eşleştirirler. 'Denktaş, Eroğlu gibiler de Kıbrıslı ama millet hainleri, bunlarda mı sizin listenizde?' denince ateş püskürürler.

Egemenlerle başa çıkmanın sadece ve sadece aynı sınıftakilerin birleşmesi neticesinde olabileceği gerçeğini görmezden gelerek kendileri de burjuvazinin yolunda gitmektedirler.

Gancelli

Evren Maner

Dünya ve biz...

Şu sıralar dünyanın dört bir yanında olaylar, eylemler ve farklı farklı ekonomik baskılar, yaptırımlar devam etmekte...

Dünyamızın bir çok bölgesi adeta birer savaş alanından farksız...

IMF'nin, ülke piyasalarını ve ekonomilerini ele geçirmek için yaptığı manevralardan, ataklara, dünya pazarlarını yeniden paylaşmak için toplanan G8'lere kadar...

Sovyetler Birliğinin dağılmasından on yıl sonra dünya halklarına karşı yeni senaryolar kurmaya çalışan Amerika ve onun sınıfındaki emperyalist ülkeler!

Ve bunların "özgürlük, demokrasi, insan hakları, serbest dolaşım" adı altında kurduğu Yeni Dünya Düzeni veya Globalleşme diyebileceğimiz sömürünün ve ekonomik yaptırımların ve baskının yeni adı!

Dünya kimlerin eline kaldı!

★

Sovyetler dağılmadan önce ABD, yaptığı her propogandada çıkan savaşları ve çatışmaları soğuk savaşa mal ediyordu!

Peki ya şimdi? Dünyadaki savaşları ve sömürüyü kime borçluyuz?

Arjantin'de olan ekonomik krizi, işsizliği ve iş gücü göçü dalgasını?

Ya da Türkiye emekçilerinin şu andaki mevcut çaresiz durumunu?

Kemal Derviş'i? Kime, kimlere borçluyuz?

Adamızın bölünmüşlüğü, sanki de birer cetvel konularak paylaşılmış Afrika'daki aç insanları ve dünyanın yarısından çoğunun sömürülmesini?

★

Amerika ve Avrupa gibi kapitalist ülkeler, refah ve özgürlüklerini dünyanın yarısından çoğunu sömürmelerine borçlu iseler, bunun adı demokrasi, özgürlük ve insan hakları mı oluyor? Ülkemizdeki şükrancılardan Kıbrıs Türkiye'nindir diye haykırmaları gibi dengesiz, zararlı ve içi boş bir sistemde yaşıyoruz!

Uzun zamandır düşünüyorum da, ülkemizdeki Sol veya Sağ akımların ideolojilerini her zaman dünyadaki mevcut hakim ideolojiler belirlemiştir... Sağ, Türkiye üzerinde hakim olan ve bağımlı oldukları Ankara'nın tutumunu savunmuş, Sol ise dünyamızdaki devrimci ve sosyalist akımların etkisinde kalarak bu ideolojiyi benimsemiştir...

★

Peki şimdi?

Görüldüğü üzere, dünyada mevcut iki ekonomik ve askeri güç var!

AB ve ABD...

Ve dolaylı olarak, bunların bölgelere göre değişen yerli işbirlikçileri...

Dünya piyasaasının paylaşımı şu sıralar bunların arasında sürüyor!

Bunun bir ayağı da Ortadoğu...

Ve işin özünde de iki değişmeyen olgu var!

Dünya halklarına karşı çevrilmiş bir silah!

Ve dolaylı olarak da...

Ezenler ve ezilenler!

Sörünenler ve sömürülenler...

Zayıflık ve çaresizlik psikolojisi içerisinde ne yapacağımızı bilemeyen ve "denize düşen yılanı sarılır" mantığında yoluna devam eden ülkenin aydınlarına sesleniyorum!

Gelecekte kimin yanında olacağız?

Ezenin mi (azınlık)? Ezilenin mi (çoğunluk)?

Artık herkes saflarını belirleyip ona göre savaşmalıdır...

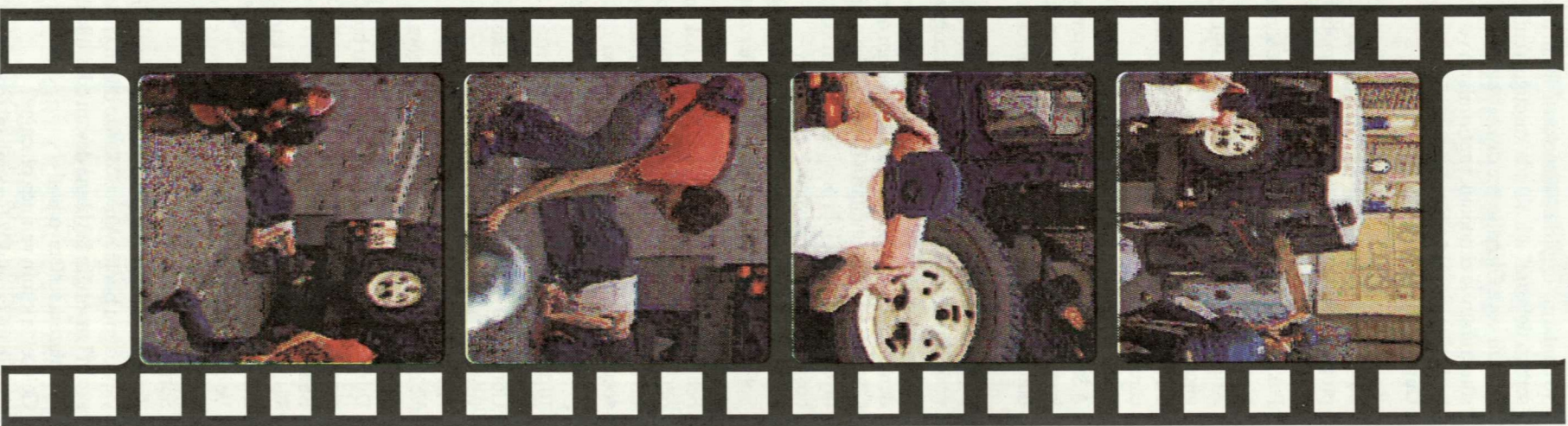
TC baskıları ve işgali altında, dünya burjuvazisine hizmet etmek mi?

Yoksa dünya emekçileriyle enternasyonal bir dayanışmaya gitmek mi?

Ankara'nın içimizde yarattığı yerli işbirlikçi uşaklara ve tabii ki emperyalizme vurulacak son darbeyi bu şekilde indirebileceğimizi düşünüyorum!

TÜRK DEĞİL... AB FİLMİ

Tüm Avrupa sinemalarında...



Yapımcı ve
yönetmen

(AB hukuku adına)

İtalyan

Demokrasisi

Baştan başa

(kan) renkli...

2001 yılının

AİHM ödüllü filmi

Kaçırmayın!

Özellikle

AB hayranlarına
duyurulur...

Pek

yakında

Avrupa'dan sonra Amerika'da!



Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Marmara Sokak,
No: 31
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@kkctc.net
web: www.st-cyprus.co.uk